

Chương 1: Nhà Ả Thuật

Tháng tư bao giờ cũng bắt đầu bằng những ngày oi bức khó chịu. Hằng năm, vào mùa này mọi cư dân trong thành phố thường trằn trọc khó ngủ. Dù nhà mở toang cửa sổ, suốt đêm cũng chỉ đón được dăm ba làn gió nhẹ thoảng qua và cứ đến gần sáng là mọi người thiếp đi trong giấc ngủ mê mệt.

Quý ròm dĩ nhiên không thể là một ngoại lệ, nhất là tối hôm qua nó thức khuya lơ khuya lắc rạo đọc cho xong cuốn "Toán học ứng dụng trong đời sống" mà nó vừa mua được chiều hôm trước.

Như thường lệ, đúng sáu giờ rưỡi sáng, chuông báo thức đổ hồi. Nhưng Quý ròm không buồn nhò dậy. Nó cựa quậy và lăn một vòng trên giường trong khi mắt vẫn nhắm tịt.

Đang mơ màng màng, Quý ròm cảm thấy có ai đó đang nắm lấy chân nó. Rồi tiếng bà gọi khẽ:

- Nào, dậy đi cháu!

Quý ròm không trả lời, thậm chí không cả nhúc nhích. Tất nhiên nó không dại gì hé môi để bà biết là nó đã thức.

- Dậy đi! Cháu cứ nằm ườn ra như thế này không khéo trễ học mất!

Lần này không chỉ lay, bà còn cù vào cả lòng bàn chân nó.

Quý ròm lim dim mắt, cố chịu đựng. Nhưng cuối cùng nhột quá, nó đành phải thét lên:

- Bà ơi, để yên cho cháu ngủ! Hôm nay cháu được nghỉ học!

- Hôm nay là thứ tư kia mà!

- Nhưng trường cháu đóng cửa một tuần. Vì thế chúng cháu được nghỉ.

Bà tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Sao trường cháu cho nghỉ lâu thế? Đã đến hè đâu?

Quý ròm quên mất ý định ngủ nán ban đầu. Nó ngồi bật dậy, vung tay hăm hở giải thích:

- Cái nhà máy quặng quai kế bên trường cháu mấy hôm nay cứ nhà khói thải sang. Tụi học trò ho rũ rượi. Thế là nhà trường phải đóng cửa, chờ cho nhà máy dời đi!

- Thế bao giờ họ mới dời đi? - Bà hỏi, giọng quan tâm.

- Cháu cũng chẳng biết! - Quý ròm nhún vai hết người lớn - Hiện nay ban giám hiệu nhà trường đang kiện lên thành phố, chắc ít hôm nữa là họ phải dời đi thôi.

Nói xong, thấy bà trầm ngâm nghĩ ngợi, Quý ròm sè sẹ ngả lưng xuống giường. Nhưng bà đã kịp nhìn thấy. Bà đập lên chân nó nói:

- Dậy đi cháu! Dù có không đi học thì cũng phải dậy sớm! Cháu không chịu tập thể dục, người cứ còm nhom thế kia!

Biết không thể nằm lì mãi được, Quý ròm đành leo ra khỏi giường. Nó vừa đi ra cửa vừa làu bàu:

- Chính phải cứ dậy sớm như thế này cháu mới còm nhom đấy! Cứ để cho cháu ngủ sướng mắt, chẳng mấy chốc cháu sẽ to đùng như thằng Tiểu Long cho bà xem!

- Này, này, cháu đừng có nói lếu láo như thế chứ! - Bà gọi vói theo, vẻ phật ý
- Thằng Tiểu Long to khỏe thế kia, chắc chắn nó phải là đứa siêng năng dậy sớm và ham tập thể dục hơn cháu nhiều!

Tới đây thì Quý ròm làm thinh. Thoạt đầu nó định bảo với bà là thằng Tiểu Long cũng ham cái trò nường trên giường không thua gì nó, sáng nào cũng đợi hai ông anh mỗi người nằm một bên tai xách lên mới chịu lồm cồm bò dậy nhưng cuối cùng cảm thấy bịa chuyện nói xấu bạn để bào chữa cho mình là một hành động chẳng hay ho gì, nó bèn tặc lưỡi lặng lẽ bỏ đi.

Lúc Quý ròm lò dò ra tới phòng ngoài, bốn bề đã vắng tanh. Mọi người đã rời khỏi nhà từ lâu.

Ba đi dạy. Mẹ đến cửa hàng. Anh Vũ và nhỏ Diệp đi học. Nhỏ Diệp học ở trường Hòa Mi, chỗ ba dạy. Lúc này, trong căn nhà trống trải này chỉ còn bà với nó.

Sự tĩnh lặng khác thường đem lại cho Quý ròm một cảm giác thích thú khó tả. Nó cảm thấy mọi vật chung quanh đột nhiên trở nên lạ lẫm và mới mẻ như thể trước nay chúng vẫn mang một bộ mặt giả và bây giờ thì chúng mới chịu phô bộ mặt thật ra.

Quý ròm đi lui đi tới, nghiêng ngó một hồi rồi chợt nhớ ra một việc quan trọng, liền vội vã chui tọt vào phòng học riêng của mình.

Sáng nay, Quý ròm cần phải bắt tay vào thí nghiệm một trò chơi mới: trò phun nước kỳ bí. Nước khi ở bầu bên này thì có màu đỏ, khi phun qua bầu bên kia lại biến thành màu xanh. Trò này mà đem ra biểu diễn, tụi bạn sẽ lác mắt! Quý ròm nhủ bụng và lui cui lôi hai chai bầu trên giá xuống.

Các chất hỗn hợp amôni clorua và natri huđrôxyt dùng cho cuộc thí nghiệm, Quý ròm đã kiểm được từ lâu. Riêng hai chai bầu thì cho đến sáng hôm qua nó mới

mượn được trong phòng thí nghiệm của nhà trường. Là một học sinh cực kỳ xuất sắc về các môn khoa học tự nhiên, là niềm tự hào của nhà trường trong các kỳ thi toán, lý, hóa toàn thành, Quý ròm thường được các thầy cô cho hưởng những biệt lệ, chẳng hạn được mượn đem về nhà một số dụng cụ nhất định trong phòng thí nghiệm để tiến hành những "nghiên cứu khoa học" có tính chất cá nhân. Tất nhiên, vì những cuộc thí nghiệm bên ngoài khuôn viên nhà trường là những cuộc thí nghiệm không thể kiểm soát được, Quý ròm thường xuyên nhận được những lời khuyên cáo. Thật ra các thầy cô chỉ lưu ý nó không nên sử dụng những hoá chất nguy hiểm, đặc biệt là lân tinh, còn thì chẳng ai cấm cản hay ngăn trở gì những trò tọc mạch của nó.

Nếu có kẻ ngăn cản thì đó là người khác. Cái người khác đó lúc này đang thò đầu vào phòng đảo mắt nhìn lướt qua đồng chai lọ nó đang bày lỉnh kỉnh trên nền nhà, tặc tặc lưỡi:

- Cháu lại bày trò gì nữa đây?

Nghe tiếng bà, Quý ròm chợt dạ ngẩng lên:

- Dạ, cháu đang làm thí nghiệm khoa học bà ạ!

Quý ròm cố tình nhấn mạnh bốn chữ "thí nghiệm khoa học" để mong bà thấy được tầm quan trọng của công việc nó đang làm mà đừng can thiệp.

Nhưng bà chẳng rơi vào bẫy của nó. Bà nghiêm mặt:

- Những chuyện này sao cháu không đem vào trường mà làm? Ở trường cháu hẳn có chỗ để cháu làm những chuyện này chứ?

- Tất nhiên là có! - Quý ròm khụt khịt mũi - Nhưng đây không phải là bài học...

- Ra là thế! - Bà gật gù - Thì ra vẫn là những trò nghịch phá!

Bà làm Quý ròm tự ái quá chừng. Nó gân cổ:

- Đây không phải là trò nghịch phá bà ạ! Cháu chỉ làm thí nghiệm khoa học thôi!

Bà hừ giọng:

- Cháu còn chống chế nữa hả? Thế cháu không nhớ có lần cháu suýt làm nổ sập nhà với những trò táy máy này của cháu hay sao?

Nghe bà nhắc chuyện cũ, Quý ròm chỉ biết nhăn nhó thờ dãi. Lần đó, nó định nghiên cứu chế tạo một loại súng đại bác cực mạnh với bột natri cacbonat và dấm chua. Mãi say sưa với công việc, Quý ròm lơ đãng để nòng "đại bác" chĩa ngay vào tấm kính mỏng ngăn giữa phòng học với phòng ăn. Khi tiếng nổ phát ra, chiếc nút

bị áp suất khí đẩy văng ra khỏi ống thủy tinh, bắn thẳng vào tấm kính đang được gắn một cách lỏng lẻo trên vách kia khiến nó rớt xuống nền nhà vỡ loảng xoảng.

Lúc đó là buổi chiều, ngoài nó ra chỉ có bà và nhỏ Diệp ở nhà. Đang rửa rau đằng sau bếp, nghe trong nhà có tiếng nổ và tiếng kính vỡ, bà hốt hoảng ném đại ổ rau xuống đất, ba chân bốn cẳng chạy vụt vào, mặt mày xanh lè xanh lét.

Bà bắt gặp nhỏ Diệp đang ngồi co rúm trên bàn ăn, hai tay ôm chặt lấy đầu, bà càng hốt hoảng.

- Cái gì vậy? Cái gì vậy? - Bà ôm lấy nhỏ Diệp, hốt hải kêu.

Và khi thấy Quý ròm lăm lét thò đầu ra khỏi phòng, bà chạy lại níu lấy tay nó:

- Cái gì nổ điếc tai vậy cháu?

- Chẳng có gì đâu ạ! - Quý ròm cố làm ra vẻ thản nhiên - Chẳng qua là... chẳng qua là...

Thấy Quý ròm cứ ấp a ấp úng, bà sốt ruột:

- Chẳng qua là sao? Làm gì mà cháu ăn nói lồi thối như cá trôi sổ ruột thế?

Quý ròm gãi đầu:

- Chẳng qua là cháu đang thử một... loại súng mới ấy mà!

- Lạ chúa! - Bà ngao ngán lắc đầu - Tổ mẹ mày, súng với chả súng! Mày mà không phanh xác cả lũ!

Hôm đó, Quý ròm phải năn nỉ bà và nhỏ Diệp đến ráo cả nước bọt, cả hai mới chịu ém nhem chuyện đó cho. Cũng may, khi ba bà cháu vừa dọn xong chỗ kính vỡ thì ba mẹ cũng vừa về tới. Và tất nhiên khi mọi người phát hiện ra sự biến mất của tấm kính, chính bà là người nai lưng ra gánh chịu mọi chuyện giùm cho Quý ròm. Bà bảo trong khi lau kính, bà bất cẩn để nó rơi xuống đất. Thế là ba mẹ chẳng buồn chất vấn hay truy cứu nữa!

Bây giờ nghe bà nhắc lại chuyện đó, Quý ròm vẫn còn hoảng vía. Nếu nó cứ bướng bỉnh không chịu nghe lời bà, bà nổi sùng đem chuyện đó kể lại với ba mẹ thì nó cứ gọi là nát đất.

Nghĩ lợi nghĩ hại một hồi, Quý ròm lặng lẽ cất các chai lọ vào lại trên giá. Những gói hóa chất thì nó nhét vào hộp các tông. Xong xuôi đâu đó, nó co giò phóng ra khỏi nhà.

- Này, này, cháu đi đâu đó? - Tiếng bà gọi giật.

- Cháu lại nhà thằng Tiểu Long!

Quý ròm đáp mà không quay đầu lại. Hai cẳng chân khăng khiu của nó phi như ngựa. Nó nghe tiếng bà lo lắng vọng theo:

- Đi chậm chậm thôi, cháu ơi! Không khéo vấp ngã u đầu bây giờ!

Mặc bà dặn, Quý ròm vẫn không giảm tốc độ. Nó vừa chạy vừa cười thầm "Bà thật lắm cẩm! Mình chứ đâu phải nhỏ Diệp!".

Quý ròm nghĩ chưa dứt câu, chân bỗng trượt phải một vỏ chuối ai ném giữa đường, ngã một cái "oách", đau lịm cả người.

Nó lồm cồm ngồi dậy và vội vàng ngoảnh cổ nhìn ra phía sau. Hú vía, chỗ này nhờ có bụi cây che khuất nên bà không nhìn thấy mình! Quý ròm mừng rỡ nhủ bụng và sau khi phúi bụi đất bám trên người, nó nghiêng răng cà nhắc đi tiếp.

Chương 2: Nhà Ảo Thuật

Nhà Tiểu Long rất nghèo. Ba nó là thợ hồ. Mẹ nó bán những thứ linh tinh như thuốc lá, nước ngọt, mì gói và những mặt hàng lặt vặt khác, toàn bộ "gia tài" chất trên một chiếc xe đẩy nhỏ.

Tiểu Long có hai ông anh sinh đôi là anh Tuấn với anh Tú. Cả hai đều đã nghỉ học từ cuối năm lớp chín để đi làm phụ giúp gia đình. Anh Tuấn làm bảo vệ ở một xí nghiệp may. Còn anh Tú là công nhân trong một nhà máy sản xuất giày dép.

Tiểu Long còn một đứa em gái là nhỏ Oanh. Nhỏ Oanh cùng tuổi và học cùng lớp cùng trường với nhỏ Diệp, em Quý ròm. Con bé tuy nhỏ tuổi nhưng nom chừng chạc ra phết, chả bù với tính nhõng nhẽo của nhỏ Diệp.

Nhà Tiểu Long nằm cuối một con hẻm cụt. Mẹ nó ngồi bán ở ngay đầu hẻm, sáng đẩy xe ra tối đẩy xe vào.

Lúc Quý ròm tới, mẹ Tiểu Long đang bán mấy bịch kẹo xanh xanh đỏ đỏ cho một thằng nhóc trong hẻm.

Vừa nhác thấy Quý ròm, không đợi nó kịp hỏi, bà đã niềm nở:

- Cháu vào chơi đi! Tiểu Long có ở nhà đấy!

Cũng như nhà Quý ròm, nhà Tiểu Long vào giờ này vắng tanh vắng ngắt. Mọi người đã đi làm, đi học cả. Ngay cả Tiểu Long cũng không thấy đâu.

Nhưng Quý ròm không hề ngạc nhiên. Như một kẻ quá quen thuộc với những góc ngách trong nhà, nó xăm xăm đi thẳng ra mảnh sân nhỏ phía sau nhà.

Quả nhiên, vừa bước qua khỏi góc bếp, Quý ròm đã nhìn thấy Tiểu Long. Nhưng trái với sự hình dung của nó, Tiểu Long đang ngồi thừ ra trên chiếc ghế gỗ cuối vườn chứ không bay nhảy dậm đá như mọi ngày.

Không hiểu sao anh em Tiểu Long người nào cũng mê võ nghệ. Anh Tuấn học Karaté, anh Tú theo Vovinam. Noi gương hai anh, cách đây mấy năm, Tiểu Long lò dò đến trung tâm võ thuật quận đăng ký học Taekwondo. Bây giờ nó đã là võ sinh huyền đai đệ nhị đẳng.

Bà của Quý ròm không biết Tiểu Long học võ nhưng bà nói trúng phóc. Bà bảo cứ trông tướng tá của thằng Tiểu Long biết ngay nó là đứa ham tập thể dục, thật chả bù với thằng cháu lười hoạt động, chân cẳng cứ như que sậy của bà!

Tất nhiên Tiểu Long không chỉ tập thể dục suông. Mảnh sân nhỏ phía sau nhà nó treo lủng lẳng toàn những bao cát. Đó chính là "luyện võ đường" của anh em nhà nó.

Hằng ngày, vào những giờ rảnh rỗi, Tiểu Long thường ra đây ôn quyền luyện cước. Lần nào bắt gặp Tiểu Long ở phía sau nhà, Quý ròm cũng thấy nó tay dầm chân đá huỳnh huych vào các bao cát, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Vậy mà hôm nay Tiểu Long lại ngồi im ru trên ghế, dáng điệu rù rù như con gà chết, lạ thật!

Chắc là nó đang bí bài tập toán thầy Hiếu mới cho về nhà hôm trước! Quý ròm nhủ bụng và rảo bước tiến lại.

Nghe tiếng động, Tiểu Long giật mình quay đầu lại. Quý ròm vừa mở miệng định hỏi, Tiểu Long đã nhanh nhẩu hỏi trước. Nó nhìn tướng đi khập khiễng của Quý ròm, mắt trở lên:

- Chân mày sao vậy?

Quý ròm tắc lưỡi:

- Tao vừa mới đánh nhau!

- Đánh nhau?

Vẻ nghi hoặc của Tiểu Long khiến Quý ròm đâm tự ái. Nó khịt mũi:

- Chẳng lẽ chỉ có mày mới biết đánh nhau?

- Tao đâu nghĩ vậy! - Tiểu Long hạ giọng - Nhưng mày đánh nhau với ai?

Quý ròm không trả lời thẳng. Nó "nhập đề" theo kiểu "lung khởi":

- Trên đường đến nhà mày, tao gặp một con chó!

Tiểu Long gục gặc đầu:

- Tao hiểu rồi! Và mày đánh nhau với nó!

- Ừ.

- Và đó là một con chó ... con!

- Đẹp mày đi! - Quý ròm sầm mặt - Một con béc-giê giống Đức đang hoành! Nó bay vào người tao. Thế là tao lập tức bay...

- ...lên lề! - Tiểu Long bất thần chen ngang.

Quý ròm nghiêng răng trèo trẹo:

- Bậy! Tao cũng bay vào người nó! "Ầm" một cái, con chó lăn quay, xương cổ gãy nghe răng rắc!

Tiểu Long mỉm cười:

- Nó gãy cổ, còn mào thì gãy chân!

Quý ròm rung rung chân:

- Chân tao dễ gì gãy! Chỉ trầy trụa sơ sơ thôi! Tao đá bằng thế võ của mào mà lại!

- Thế võ của tao ? - Tiểu Long đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác - Thế gì vậy?

- Tao quên rồi! Để tao nhớ lại đã! - Quý ròm nhún mào cố nghĩ đến một cái tên nước ngoài - À, à, hình như thế võ này có tên là Oshin thì phải!

Thế võ của Quý ròm khiến Tiểu Long ôm bụng cười bò:

- Làm gì có thế võ nào tên là Oshin! Chỉ có phim Oshin đang chiếu trên ti-vi thì có!

Biết mình bị hớ, Quý ròm đỏ bừng mặt. Nhưng nó vẫn cố vớt vát:

- Có thế võ này mà! Mào nhớ kỹ lại đi!

Tiểu Long quệt nước mắt:

- Hay là mào muốn nói đến thế Osoto-Otoshi?

Mắt Quý ròm sáng rỡ:

- Có thế võ này hả? Vậy thì đúng rồi! Khi nãy tao dùng chính thế này để hạ con bé

bạc-giê hung dữ đó!

Tiểu Long nhún vai:

- Nhưng tao đâu có biết sử dụng thế võ này! Đây là đòn thế của nhu đạo, không phải của Taekwondo!

Quý ròm phẩy tay:

- Nhu đạo hay Taekwondo gì cũng vậy! Hề thế võ nào hay là tao dùng!

Nói xong, Quý ròm ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh tỏ vẻ muốn kết thúc câu chuyện về chiến công tưởng tượng của mình. Nó biết nếu cứ kéo dài thêm, sớm muộn gì nó cũng sẽ thòi ra một vài câu bá láp. Và lúc đó thì tha hồ cho Tiểu Long chọc ghẹo.

Thật ra Tiểu Long làm gì mà chẳng biết bạn mình đang bịa chuyện. Ngỡ như Quý ròm, trời sinh ra không phải để đánh nhau, càng không phải để đánh nhau với chó béc-giê Đức. Quý ròm có thể trở thành nhà bác học hay nhà ảo thuật lừng danh thế giới, nhưng trở thành võ sĩ thì không đời nào, dù là võ sĩ hạng tốp trong phường.

Nhưng khổ nỗi, thói đời là khi không có cái gì, con người ta lại thích khoe khoang về cái đó. Anh em Tiểu Long võ nghệ kinh người nhưng chả bao giờ nói đến chuyện đánh nhau. Còn còm nhóm còm nhom như Quý ròm hễ mở miệng ra là kể toàn chuyện đánh với đấm, làm như ngày nào nó cũng phải "kịch chiến" với những người chung quanh chừng vài chục trận vậy. Mà những trận đánh của Quý ròm đâu phải là xoàng, trận nào cũng có "xương cổ gãy răng rắc", "xương sườn gãy rào rào", toàn cảnh máu chảy thây phơi nghe phát ớn!

Thấy Tiểu Long tùm tùm ngồi cười một mình, Quý ròm đâm chột dạ:

- Mà cười gì vậy?

- Thích thì cười chơi vậy thôi! - Tiểu Long chối phắt.

Quý ròm không tin. Nó hừ giọng:

- Xạo đi mà! Khi nãy ngồi như con gà rù, bây giờ lại tự nhiên thích cười!

- Ủ, tính tao vậy đó!

Nói xong, mặt Tiểu Long lại xịu xuống.

Lúc này, nghe Quý ròm gân cổ ba hoa chuyện đánh nhau với chó béc-giê, nó buồn cười quá cỡ, vì vậy nó quên bém mắt nổi phiền muộn trong lòng. Bây giờ, Quý ròm đột nhiên nhắc tới chuyện đó khiến lòng nó đang vui bỗng chùng hẫng xuống.

Quý ròm nhìn đăm đăm vào bộ mặt râu rĩ của bạn:

- Mà có chuyện gì buồn hả?

- Ủ.

- Chuyện gì vậy? Kể tao nghe được không? - Vừa hỏi Quý ròm vừa xích ghế gần lại.

Tiểu Long có vẻ lưỡng lự. Nó không biết có nên thổ lộ tâm sự với bạn mình hay không.

Quý ròm lại xích ghế sát hơn nữa:

- Mấy bài tập đại số hóc búa của thầy Hiếu làm mà "hết muốn sống" phải không?

Ở lớp, Tiểu Long thuộc loại học sinh bị xếp hạng trung bình yếu. Và trong các môn, nó yếu nhất là môn Toán. Kể cũng lạ, trong khi thằng bạn chí thân của nó là Quý ròm được xưng tụng là thần đồng toán học thì nó cứ trông thấy các con số và các hình vẽ vuông vuông tròn tròn là sợ vãi cả mặt.

"Cứ thấy cuốn sách toán là tao ... hết muốn sống!", câu nói nổi tiếng này của Tiểu Long lâu lâu lại bị Quý ròm lôi ra giễu cợt và những lúc như vậy, Tiểu Long chỉ biết nhe răng cười trừ.

Nhưng hôm nay Tiểu Long không cười. Nó hờ hững nhếch mép:

- Lớp mình còn nghỉ cả tuần nữa mà sợ gì!

- Vậy thì mày buồn chuyện gì ? - Lần này thì quả tình Quý ròm không hiểu được điều gì đang xảy đến với thằng bạn của nó.

Sau một thoáng ngập ngừng, Tiểu Long tắc lưỡi:

- Tao cần tiền!

- Tiền? - Quý ròm chưng hửng, nó không hề nghĩ nỗi buồn của Tiểu Long lại liên quan đến những tờ giấy bạc - Mày cần bao nhiêu?

- Một trăm ngàn! - Tiểu Long buông thõng.

- Một trăm ngàn? - Quý ròm bất giác buột miệng lặp lại, con số quá lớn làm miệng nó há hốc.

Quý ròm sững sốt là phải, một phần vì số tiền lớn ngoài sức tưởng tượng của nó, phần khác "nỗi buồn tiền bạc" này có vẻ gì đó lạ lẫm so với tâm tính thường ngày của thằng bạn nó.

Xưa nay Tiểu Long nổi tiếng là một đứa tiết kiệm, chi tiêu dè sẻn. Ý thức được sự khó khăn của gia đình, Tiểu Long luôn biết cách tự hài lòng với những gì mình có. Từ chuyện ăn mặc, tóc tai cho đến vui chơi, giải trí, nó không bao giờ đua đòi, bắt chước bạn bè.

Nói chung, Tiểu Long hầu như ít khi sử dụng đến tiền bạc. Chạy đủ ăn từng bữa, đối với nó đã là một chuyện nhiều khê. Vì vậy, nó không muốn ba mẹ và các anh phải lo nghĩ thêm về những nhu cầu riêng tư của nó.

Vậy mà bây giờ cái đứa không bao giờ đụng đến tiền bạc đó lại đâm ra thần thờ vì cần tới những một trăm ngàn một lúc, bảo Quý ròm không kinh ngạc sao được!

- Mày cần tiền chi vậy? - Cuối cùng không nhịn được, Quý ròm buột miệng hỏi.

Tiểu Long bùi ngùi :

- Tao thương em tao!

Câu trả lời không ăn nhập đâu vào đâu của Tiểu Long khiến Quý ròm ngơ ngác mất một lúc mới lờ mờ đoán ra:

- Bộ nhỏ Oanh không có tiền đóng học phí hả?

Tiểu Long lắc đầu:

- Học phí đóng rồi!

- Hay nó thiếu tiền mua sách vở?

Tiểu Long vẫn lắc đầu.

Quý ròm gãi đầu:

- Hay nó hết quần áo mặc?

Lần này Tiểu Long không lắc đầu nữa. Mà thở dài:

- Nó thích một con gấu bông!

- Gấu bông? - Quý ròm tròn xoe mắt.

- Ủ! - Giọng Tiểu Long buồn buồn - Nó thích con gấu bông bày trong tủ kính ở cửa hàng Sao Mai!

Quý ròm chớp mắt:

- Nhỏ Oanh bảo với mày vậy hả?

- Nó không bảo. Nhưng ngày nào tao đi học về, nó cũng lo lắng hỏi tao đã có ai mua con gấu bông đó chưa. Khi nghe tao bảo con gấu vẫn còn nằm trong tủ kính, nó mừng lắm, mặc dù nó biết chẳng bao giờ nó mua được con gấu đó!

Trong khi Quý ròm đang im lặng buồn lây nỗi buồn của bạn, giọng Tiểu Long vẫn trầm trầm:

- Tối nào cũng thấy nó ôm chiếc gối, nựng nịu "Ngủ đi, gấu bông ngoan của chị", tao buồn không chịu được. Vì vậy tao quyết tâm kiếm tiền mua con gấu cho nó, càng sớm càng tốt. Tao sợ nhỡ một ngày nào đó, con gấu bị ai mua đi mất, lúc đó...

Tiểu Long bỏ lửng câu nói, thay vào đó là những tiếng tặc lưỡi đượm vẻ bồn chồn.

Quý ròm ngồi ngây người bên cạnh. Nó chẳng biết phải an ủi bạn bằng cách nào. Nó cũng chẳng nghĩ ra cách gì giúp bạn. Một trăm ngàn là số tiền quá khủng khiếp so với bọn học trò như nó và Tiểu Long. Khổ nỗi, những chuyện gay cấn như vậy Tiểu Long lại không thể thổ lộ với ba mẹ và cách anh được. Mặc dù nhỏ Oanh là con gái út, được cưng nhất trong nhà, nhưng bỏ một khoản tiền lớn ra mua một món đồ chơi xa xỉ như gấu bông kia thì quả là một ý tưởng điên rồ đối với những người quen sống chật bó, tằn tiện lâu nay!

Nhưng với Quý ròm thì mơ ước của Tiểu Long chẳng có một chút xú gì gọi là điên rồ. Nó có một đứa em gái, vì vậy nó biết lòng thương em là thế nào. Nhỏ Diệp em nó có cuộc sống tương đối đầy đủ, vậy mà nó còn thương. Huống hồ gì Tiểu Long. Em nó lúc nào cũng thiếu thốn. Nhỏ Oanh lại là một đứa em ngoan. Cũng như Tiểu Long, chẳng bao giờ nó vò vãnh ba mẹ một điều gì. Chỉ khi nào thèm khát quá mức một cái gì đó, nó mới rụt rè tâm sự với Tiểu Long. Như chuyện con gấu bông này chẳng hạn. Tội nghiệp nó ghê!

Quý ròm ngồi rầu rầu. Tiểu Long ngồi rầu rầu. Hai đứa như hai pho tượng, thần thờ theo đuổi những ý nghĩ lằng đằng trong đầu.

Chợt Quý ròm vỗ đùi đánh đét:

- Chậc, tao nghĩ ra cách rồi!

Tiểu Long giật mình ngước lên, giọng mừng rỡ xen lẫn ngỡ vực:

- Cách kiếm tiền hả?

Quý ròm mạnh bạo:

- Ừ! Cách này chắc ăn như bấp!

Rồi không đợi Tiểu Long kịp phản ứng, nó đứng bật dậy nắm tay bạn kéo đi:

- Đi! Đi theo tao!

Tiểu Long nhăn nhó:

- Nhưng mà đi đâu?

- Tới nhà tao! - Quý ròm hăm hở - Tới đó mày sẽ biết!

Rồi bất chấp cái chân đau, nó cầm tay Tiểu Long lôi một mạch khiến thằng này không có cách nào khác là co giò lính quính chạy theo.

Chương 3: Nhà Ảo Thuật

Thấy Quý ròm xông xộc bước vào, bà kêu:

- Sao về sớm thế cháu?

Rồi nhác thấy Tiểu Long lẻo đẹo đi sau, bà mỉm cười vui vẻ:

- Ô, Tiểu Long đấy hả? Cháu vào nhà chơi đi!

Tiểu Long dạ lí nhí trong miệng rồi lật đật theo Quý ròm vào phòng học.

Vừa ngồi xuống ghế, Tiểu Long đã nôn nóng hỏi ngay:

- Sao? Cách gì, bây giờ mà nói tao nghe đi!

Quý ròm lấy vẻ trịnh trọng:

- Tao sẽ làm trò ảo thuật!

- Tưởng gì! Mà lúc nào mà chả thích làm trò ảo thuật! - Giọng Tiểu Long đơm thật vọng.

Quý ròm đập đập hai tay vào nhau:

- Nhưng lần này khác! Lần này tao sẽ bán vé!

- Bán vé? - Tiểu Long thô lỗ mắt - Bán cho ai?

- Bán cho bọn trẻ trong xóm. Và mình sẽ có khối tiền! - Quý ròm nói với vẻ tự tin.

Nhưng Tiểu Long nhún vai tỏ ý nghi ngờ:

- Chắc gì tụi nó chịu mua vé!

- Mà đừng lo! - Quý ròm trấn an bạn - Vấn đề là mình phải biết quảng cáo cho rôm rả! Lát nữa trong khi ta chuẩn bị sân khấu thì mà viết một tấm áp-phích dán ngay trước cổng. Nhớ ghi rõ: Ảo thuật gia Elvis Quý sẽ trình diễn những màn ảo thuật ly kỳ hấp dẫn, không thể nào tin được như biến nước thành lửa, lấy máu vẽ tranh... Giá bình dân 2000 đồng/vé. Ai chậm chân coi như chết nửa đời người...

- Giá bình dân gì mà tới 2000 đồng? - Tiểu Long phản đối.

- Mà chả biết gì cả! - Quý ròm khịt khịt mũi - Hôm trước, ảo thuật gia Elvis Công về biểu diễn ở Nhà hát Thành phố bán tới cả trăm ngàn đồng một vé lận. Tao bán có hai ngàn đồng, ăn nhằm gì!

Tiểu Long vẫn chưa yên tâm:

- Nhưng tụi nhóc đào đâu ra tiền mà mua vé?

- Hai ngàn đồng thì đưa nào chả có! - Quý ròm nhún vai - Nếu không có, chúng sẽ xin anh chị! Bằng một chai nước ngọt Tribeco chứ mấy!

Nghe Quý ròm thuyết một hồi, Tiểu Long bắt đầu cảm thấy bùi tai. Nhưng nó sức nhớ tới một vấn đề nan giải khác:

- Biết lấy gì làm vé bây giờ?

Quý ròm chỉ tay ra sau bếp:

- Mà chạy ra đằng sau nhặt củ khoai đem lên đây, rồi lấy dao khắc! Chỉ khắc giá tiền thôi! Xong lấy phẩm đỏ bôi vào rồi in lên giấy! Mà sẽ có hàng trăm vé trong nháy mắt!

Tới đây thì Tiểu Long không thắc mắc nữa. Nó lặng lẽ rảo xuống bếp. Nó cũng không hỏi xem liệu lát nữa đây Quý ròm có sẽ thực hiện được những trò ảo thuật "không thể tin được" như những gì nó sắp phải ghi trên tờ áp-phích quảng cáo hay không.

Về khoản này, Tiểu Long rất tin bạn. Xưa nay, nó đã thấy Quý ròm làm trò nhiều lần, cả lúc ở nhà lẫn khi liên hoan văn nghệ trên lớp. Trước đám đông, những tiết mục đặc sắc của Quý ròm bao giờ cũng được hoan nghênh nhiệt liệt. Tiểu Long chẳng lo chuyện đó. Nó chỉ lo chẳng biết chốc nữa bọn nhóc có mần mà gì với chuyện bỏ tiền mua vé vào xem nhà ảo thuật "cây nhà lá vườn" biểu diễn hay không.

Trong khi Tiểu Long đang lui cui in vé và trình bày áp-phích quảng cáo thì Quý ròm bận rộn chuẩn bị sân khấu, phong màn.

Những trò ảo thuật này Quý ròm đã từng thực hiện qua nhiều lần nên nó không cần phải dợt lại nữa. Bây giờ nó chỉ cốt làm sao cho khung cảnh trong phòng thật nổi bật để tăng hiệu quả biểu diễn.

Lần đầu tiên biểu diễn có bán vé, Quý ròm không tránh khỏi cảm giác hồi hộp. Diễn không khéo hoặc "bể đĩa" nửa chừng, bọn nhóc nhao nhao lên phản đối hoặc đòi tiền lại thì khốn. Lúc ấy coi như chẳng cần phải mơ tưởng gì đến con gấu bông cho nhỏ Oanh nữa.

Quý ròm vừa làm vừa loay hoay tính toán. Nó khệ nệ khuân chiếc bàn ra giữa phòng, lót một tấm ni-lông lên trên rồi thận trọng sắp xếp lên đó các loại chai lọ cùng các túi hóa chất đã được sửa soạn sẵn.

Khi kéo rèm cửa sổ, Quý ròm thấy cần phải căng thêm lên bức vách phía sau một tấm màn trắng để làm nổi rõ màu sắc của cách loại dung dịch cũng như các thứ khói lửa sẽ lần lượt xuất hiện trong cuộc trình diễn.

Nhưng biết tìm đâu ra một bức màn trắng bây giờ? Ngẫm nghĩ một hồi, Quý ròm chợt sáng mắt lên khi nhớ tới những tấm drap trải giường. Nhưng khổ nỗi, tấm drap của nó lại may bằng thứ vải in bông. Tấm drap của nhỏ Diệp cũng màu mè sặc sỡ. Chỉ có tấm drap trải giường của anh Vũ là drap trắng.

Ngĩ đến chuyện tháo tấm drap của anh Vũ để căng màn, Quý ròm thốt rùng mình. Cũng như bà, anh Vũ rất nghiêm khắc với nó trong những chuyện như thế này. Anh thường bĩu môi chê bai nó, bảo những "thí nghiệm khoa học" của nó chỉ là trò trẻ con. Mỗi lần thấy nó loay hoay với đồng chai lọ, anh thường nhún vai "Mày chỉ tổ làm rác nhà!". Đối với anh Vũ, để có thể trở thành người chứng chạc, phải biết vứt những thứ linh kinh đó đi. Người chứng chạc là người phải biết suy tư mơ mộng, phải biết ngồi vắn vơ hàng giờ bên cửa sổ, ngắm mưa rơi lất phất bên ngoài để rồi sau đó ngồi vắn vơ bên cửa sổ thêm hàng giờ nữa để cặm cụi viết những vần thơ không bao giờ đăng báo, hay nói chính xác hơn là không báo nào chịu đăng. Giống như trường hợp của anh.

Quý ròm đã thấy anh Vũ làm từng tập, từng tập thơ, chi chít hết cuốn sổ này đến cuốn sổ khác. Nhưng dường như những sáng tác của anh chẳng có báo nào tiêu thụ. Chỉ đến khi anh quen với chị Ngần, lần đầu tiên Quý ròm mới thấy có người chịu đọc thơ anh và đó cũng là người độc giả duy nhất thường hỏi mượn những tập thơ của anh để đem về nhà, nhưng đem về có phải để đọc hay không thì Quý ròm không biết.

Nói chung, Quý ròm chẳng ác cảm gì với "món" thơ văn của anh Vũ. Nó cũng chẳng hề châm chọc anh, mặc dù đôi lúc nó thấy buồn cười. Vậy mà chẳng hiểu sao anh Vũ lại có vẻ như không chịu đựng nổi cái "món" khoa học của nó. Có lẽ là do trong khi tiến hành những cuộc thí nghiệm triền miên của mình, vì thiếu thốn dụng cụ, nó hay đụng đến đồ đạc của anh, khi thì "chớp" cái bật lửa, lúc lại "cuỗm" con dao cái kéo và sau đó nếu không thất lạc thì những món này cũng sút cán gãy gọng hoặc long đinh tuột ốc. Có lần tức quá, anh Vũ đe "Mày mà còn làm hỏng đến đồ của tao lần nữa, tao sẽ vứt toàn bộ những thứ lổc cốc leng keng của mày vào hố rác cho xem!".

Bây giờ nhớ lại gương mặt đỏ bừng của anh lúc đó, Quý ròm hãy còn hãi. Nhưng nếu không có tấm drap trắng của anh thì màn biểu diễn chốc nữa đây trông sẽ chẳng ra sao. Thí nghiệm một mình thì chả cần gì ba thứ đó, nhưng trở tài trước một đám đông khán giả, lại có bán vé thu tiền hẳn hoi thì lại là chuyện khác, đâu thể qua loa sơ sài được!

Đắn đo cân nhắc một hồi, Quý ròm quyết định liều. Nó nhủ "Anh Vũ sẽ chẳng biết đâu! Mình sẽ giữ gìn tấm drap cẩn thận, đến lúc anh đi học về thì mọi thứ đã đâu vào đấy!". Nghĩ là làm, Quý ròm rón rén bước qua phòng ngủ.

Nhưng đến khi nó tháo được tấm drap giường, xếp lại kẹp vào vách chuẩn bị đi ra thì bà trông thấy.

- Này, này, cháu lại định nghịch ngợm gì đấy? - Bà hốt hải kêu.

Quý ròm giật bắn người. Nãy giờ mãi lo đến sự thành bại của buổi diễn, nó quên bằng mất sự có mặt của bà ở nhà. Thế này thì gay go to! Quý ròm quay người lại, giấu tấm drap ra sau lưng, giọng hiền khô:

- Dạ, cháu có định làm gì đâu ạ!

Bà nheo nheo mắt:

- Thế cháu giấu cái gì sau lưng đấy?

- Cái này ấy à? - Quý ròm lúng túng - Đây là chiếc áo bẩn, cháu định đem đi giặt!

- Cháu mà giặt đồ? - Bà trợn tròn mắt, như không tin vào tai mình.

Trong nhà, Quý ròm là chúa lười. Ngoài niềm say mê học tập, nó chỉ biết vui đầu vào đồng chai lọ, chả để tâm gì đến chuyện chung quanh. Việc nhà việc cửa, nó phó hết cho bà và nhỏ Diệp. Vì vậy, bảo Quý ròm tự giặt đồ cũng hoang đường như bảo đức vua tự thổi cơm ăn! Nhìn vẻ mặt sững sốt của bà, Quý ròm biết ngay là mình bị hớ. Nó vội vàng chữa:

- Cháu có bảo là cháu tự giặt đồ đâu! Cháu chỉ định đem bỏ vào thau thôi mà!

- Nhưng đấy không phải là chiếc áo! - Bà vẫn nhìn lom lom vào mặt Quý ròm, giọng đe dọa.

Quý ròm liếm môi:

- Bà thật lạ! Chả là áo chứ là gì?

Bà chìa tay ra:

- Là gì cháu cứ đưa đây là biết ngay!

Tới nước này thì Quý ròm biết là không thể giấu giếm bà được. Nó buột miệng:

- Là tấm drap giường!

Tuy vậy, nó vẫn thủ tay sau lưng.

Nhưng bà chẳng buồn nhìn nó. Bà đảo mắt nhìn quanh phòng ngủ một vòng rồi thảng thốt kêu:

- Trời đất, sao cháu dám lấy tấm drap của anh Vũ để làm đồ chơi! Cháu không sợ anh Vũ sẽ xé xác cháu hay sao?

Quý ròm khịt khịt mũi:

- Chỉ khi nào bà nói thì anh Vũ mới biết thôi!

Quý ròm tưởng nói vậy bà sẽ không làm khó dễ cho nó. Nào ngờ bà nghiêm mặt lại:

- Bà sẽ nói! Bà không muốn cháu nghịch phá đồ đạc của người khác!

Thái độ cương quyết của bà khiến Quý ròm nhăn nhó:

- Cháu đã nói với bà bao nhiêu lần rồi! Đây không phải là trò nghịch phá!

Bà lắc đầu:

- Là "thí nghiệm khoa học" thì cũng thể thôi!

- Cũng không phải là thí nghiệm khoa học nữa! - Cuối cùng không nén được, Quý ròm kêu lên - Đây là cháu giúp bạn!

Câu nói của Quý ròm làm bà ngẩn ngơ:

- Giúp bạn là sao?

- Nghĩa là cháu muốn giúp Tiểu Long ấy mà! Nghĩa là như thế này này...

Vừa nói Quý ròm vừa ngồi xuống ghế. Nó không giấu tấm drap sau lưng nữa, mà đặt lên đùi. Rồi nó búi ngùi thuật lại cho bà nghe nó đã bắt gặp Tiểu Long ngồi thần thờ ngoài sân như thế nào và Tiểu Long đã tâm sự với nó ra sao...

Quý ròm không giấu giếm điều gì. Nó kể cả chuyện nó định bán vé cho bọn nhóc vào xem nó biểu diễn. Tất nhiên khi thú nhận đoạn này, nó có liếc trộm bà mấy lần để xem bà phản ứng ra sao. Nhưng nó chẳng thấy gì đặc biệt cả. Bà vẫn ngồi im nghe nó nói, mặt mày nghiêm nghị một cách khác thường.

Mãi đến khi nó nói xong, bà mới trầm ngâm bảo:

- Vậy thì cháu đem tấm drap đi đi! Nhưng nhớ đừng làm bẩn đấy!

Bà nói ngắn gọn, đơn giản nhưng rõ ràng. Quý ròm tưởng như có ai vừa nhấc một tảng đá ra khỏi ngực mình. Mặt tươi hơn hẳn, nó bật đứng dậy phóng vụt ra cửa.

Có tiếng bà vói theo:

- Làm gì thì làm nhưng chớ có giở trò súng ống đi đoàn ra nữa đấy nhé!

Chương 4: Nhà Ảo Thuật

Tất nhiên lần này Quý ròm chả dại gì gây ra tiếng nổ. Nó chỉ làm trò lửa cháy thôi. Nhưng lửa cháy trong phòng, lại bùng lên rồi tắt ngay, hẳn là bà không thấy.

Bây giờ chỉ còn mỗi chuyện trang phục. Quý ròm vừa căng tấm drap lên tường vừa cố nhớ xem trong tủ có bộ quần áo nào giống giống với bộ cánh mà các nhà ảo thuật thường mặc hay không, nhưng nó chẳng nhớ ra một bộ nào như vậy cả.

Rốt cuộc, sau một hồi lục lục lợi lợi, Quý ròm đành tạm bằng lòng với chiếc áo ghi-lê màu tím thẫm, loại áo khoác bên ngoài sơ-mi mà lâu nay nó rất ít đụng tới.

Đang đứng sẫm soi ngắm nghía trước gương, Quý ròm chợt thấy Tiểu Long thò đầu vào.

- Sao, mày đã dán tờ quảng cáo lên cổng chưa? - Quý ròm quay lại hỏi.

- Rồi! Tụi nhóc bu đông như kiến!

Quý ròm sung sướng:

- Tụi nó có nói gì không?

- Có.

- Tụi nó nói sao?

Quý ròm hỏi dồn khiến Tiểu Long đâm rụt rè. Nó ngắc ngư một hồi rồi mới đáp:

- Tụi nó bảo mày xạo!

Quý ròm sầm mặt:

- Đứa nào nói vậy, mày cứ gõ bẹp đầu! Bảo tụi nó, nếu tao xạo, cho tụi nó dẫn ba mẹ tới đòi tiền lại!

Tiểu Long quay ra một lát lại quay vào. Lần này mặt mày nó trông hí hửng:

- Tao bán được ba vé rồi!

Quý ròm cau mặt:

- Ba vé thì ăn nhằm gì! Ra bán tiếp đi!

Tiểu Long chớp mắt:

- Tụi nó hỏi chừng nào mới bắt đầu biểu diễn!

- Mà y cứ nói là mười lăm phút nữa!

Tiểu Long lại quay ra. Nhưng cứ chốc chốc nó lại thò đầu vào, thông báo:

- Được năm vé rồi!

- Được tám vé!

- Mười hai vé!

Quý ròm vuốt vuốt cổ áo:

- Mười hai vé mới được hăm bốn ngàn, chưa ăn thua gì cả!

Nhưng Tiểu Long chẳng thể làm hơn được nữa. Nó bán tới vé thứ mười lăm thì những đứa đã mua vé sốt ruột lắm rồi. Chúng nhao nhao:

- Dẫn đi chứ! Mười lăm phút sao lâu quá vậy?

- Mở màn lẹ đi! Tao còn phải chạy đi mua dầu cho mẹ tao!

- Không dẫn là ông trả vé lại à!

Tiểu Long nhăn nhó nhìn Quý ròm:

- Giờ sao mà y?

- Đành phải bắt đầu chứ sao! - Quý ròm nhún vai, rồi nó tặc lưỡi an ủi bạn - Được ba chục ngàn cũng khá lắm rồi! Mà y cứ yên chí, rồi mình sẽ nghĩ ra cách để xoay tiếp!

Nói xong, nó lẩn ngay vào phòng.

Khi Tiểu Long dẫn khán giả vào thì Quý ròm đã ung dung đứng trước chiếc bàn ngổn ngang chai lọ, mặt mày lạnh lẽo không thua gì David Copperfield lúc sắp sửa đi xuyên qua bức tường của Vạn lý trường thành.

Rèm cửa buông kín và những chiếc bóng đèn được Quý ròm phủ một lớp giấy bóng đang tỏa ra thứ ánh sáng nhờ nhờ càng làm tăng thêm vẻ nghiêm trang, huyền bí.

Nhưng khung cảnh âm u hồi hộp đó đã nhanh chóng bị phá vỡ bởi đám khán giả ồn ào, lắm miệng. Tiếng một đứa oang oang:

- Ngồi ở đâu đây? Rạp xiếc gì chả có ghế ghiếc gì hết vậy?

Khi nghe Tiểu Long bảo phải ngồi xếp bằng dưới đất, bọn nhóc lại la rân:

- Trời đất! Ông bỏ tới hai ngàn mua vé mà vào đây bắt ông ngồi dưới đất!

- Tao chẳng chịu đâu! Ngồi dơ quần lát về mẹ tao đánh cho bết đất!

Giữa những tiếng la chí chóa của đám trẻ bát nháo, bộ tịch Tiểu Long nom đến tội. Nó cứ xoay hết bên này đến bên kia, nhấn cổ được ông nhóc này ngồi xuống thì ông nhóc khác lại nhồm lên, cứ hệt như một chị nhà quê đang cuống cuồng đuổi bắt đàn vịt sống giữa chợ.

Quý ròm nhìn quang cảnh trước mặt, vừa tức vừa buồn cười. Cuối cùng, thấy Tiểu Long cứ loay hoay mãi vẫn không dẹp được bọn lỏi tì, nó liền cầm lên chiếc đĩa thủy tinh gỗ "coong coong" vào chiếc bình trước mặt.

- Yên lặng! Yên lặng! Màn ảo thuật thứ nhất bắt đầu!

Mưu kế của Quý ròm quả nhiên hiệu nghiệm như thần. Nó vừa cất tiếng, bọn nhóc lập tức im bặt, mắt đứa nào đứa nấy thò lỏ nhìn về phía nó.

Đến bây giờ bọn nhóc mới để ý đến chiếc áo khoác lửng trên người Quý ròm và chiếc mũ đen Quý ròm đang đội. Ừ, thằng này nom cũng có vẻ ảo thuật gia ra phết! Nhiều đứa nghĩ, và vì thế chúng ngồi im trở mắt xem thử Quý ròm định làm trò gì, quên bằng mất nỗi lo dơ quần dơ áo.

Thấy bọn nhóc đã bắt đầu tập trung chú ý đến mình, Quý ròm buông chiếc đĩa thủy tinh xuống và từ từ nhấc hai chiếc bình trước mặt lên, giọng trịnh trọng:

- Thưa các bạn! Thưa quý ông quý bà!

Quý ròm mới nói đến đây đã nghe phía dưới có tiếng cười hí hí, nhưng nó phớt lờ, tiếp:

- Màn ảo thuật lạ lùng mà tôi sắp trình diễn với quý ông quý bà đây có liên quan đến một vụ án thời xưa...

Nói đến đây, Quý ròm cố ý ngưng một chút, cốt tạo sự hồi hộp cho khán giả. Quả nhiên, nghe nói có "vụ án", bọn nhóc há hốc mồm, lắng tai chờ nghe tiếp:

- Cái vụ án đó là như thế này! - Quý ròm hăng giọng kể - Ngày xưa có một tay nhà giàu nọ muốn cướp vợ của một người hàng xóm nghèo, bèn lập kế gọi người hàng xóm đó đến xay gạo giùm, rồi vu cho anh ta tội ăn cắp vàng bạc của gia chủ. Vụ án lập tức được báo lên quan. Quan ăn của đút của tay nhà giàu từ trước nên mặc cho người hàng xóm kêu oan như bộng, vẫn đổ riệt tội trạng lên đầu anh ta và kêu án đầy biệt xử. May thay lúc ấy có một người thuật sĩ đi ngang qua, nghe chuyện, liền xin vào ra mắt. Sau khi hỏi han đầu đuôi tự sự, người thuật sĩ biết vụ án có nhiều oan khuất, bèn đứng ra minh oan cho anh hàng xóm nghèo và vạch trần âm mưu đổi trắng thay đen của tên nhà giàu quỷ quyệt. Lý lẽ vững chắc của người thuật sĩ khiến quan cứng họng không cãi lại được tiếng nào. Tức mình, quan bèn đập bàn hét "Trắng là trắng, đen là đen! Đổi trắng thay đen thế nào được mà nhà

người cứ lải nhải mãi thế!". Trước trận lôi đình của quan, người thuật sĩ vẫn bình tĩnh đáp "Thưa ngài, đổi trắng thay đen là chuyện thường tình ở đời. Ngay cả thứ nước màu trắng trong chiếc bình trước mặt ngài đây, tôi cũng có thể biến nó thành màu đen trong chớp mắt, huống gì những chuyện xa xôi!"...

Kể đến đây, Quý ròm lắc lắc hai chiếc bình đang cầm trên tay rồi nhẹ nhàng đặt xuống, giọng nghiêm nghị:

- Đó chính là hai chiếc bình này đây!

Bọn nhóc lập tức chen nhau chồm tới trước để nhìn cho rõ hai chiếc bình.

Một đứa hỏi:

- Như vậy là người thuật sĩ có cả thảy mấy chiếc bình? Hai chiếc hay một chiếc?

Quý ròm khịt mũi:

- Tất nhiên là hai chiếc!

- Sao khi nãy mà bảo chỉ có một chiếc? - Thằng nhóc cãi lại.

- Tao chả bảo gì cả! - Quý ròm nổi quạu - Một chiếc hay hai chiếc cũng vậy thôi!

Một đứa khác tỏ ý nghi ngờ:

- Nhưng chắc gì đây là hai chiếc bình của người thuật sĩ nọ?

Quý ròm găm gù:

- Chắc hay không gì thì đang ra rồi mà sẽ biết!

Vừa nói Quý ròm vừa nháy mắt ra hiệu cho Tiểu Long "đẹp loạn". Hiểu ý bạn, Tiểu Long vội vàng dang rộng hai cánh tay vạm vỡ lùa đám khán giả đang chồm chồm trở về chỗ cũ:

- Ngồi xuống! Ngồi xuống!

Khi bọn nhóc đã ổn định trật tự, Quý ròm liền cầm hai chiếc bình đưa qua đưa lại trước mặt:

- Quý ông quý bà nhìn kỹ đi! Trong hai chiếc bình này, một chiếc đựng nước trắng, một chiếc đựng bột trắng. Nói chung chỉ toàn màu trắng. Và người thuật sĩ đã làm như thế này đây!

Nói vừa dứt câu, Quý ròm nhanh tay đổ chất dịch lỏng trong suốt vào bình chứa bột. Xong, nó lấy chiếc đĩa thủy tinh quậy lên.

Trong thoáng chốc, trước ánh mắt ngỡ ngàng của bọn nhóc, chiếc bình thủy tinh đột ngột sẫm màu lại và bắt đầu bốc khói. Và chừng vài phút sau, một khối cứng màu đen bỗng trồi lên khỏi miệng bình đến mấy phân, nổi bật trên nền trắng của tấm drap căng phía sau và kéo theo nó những tiếng xuýt xoa thán phục:

- Chậc, chậc! Tài quá hén!
- Đúng là "đổi trắng thay đen"! Hay thật!
- Có thể mới đáng đồng tiền bát gạo chứ!

Tiểu Long ngồi lẫn trong đám nhóc, nghe khen, sướng phổng mũi, luôn miệng cười hì hì.

Quý ròm cũng khoái chí không kém, nhưng lỡ đóng vai David Copperfield, nó phải cố giữ vẻ đĩnh đạc và phớt tỉnh để xứng đáng với tầm vóc của mình.

Sau khi dẹp hai chiếc bình và đặt lên bàn một tấm bìa cứng, Quý ròm gõ gõ chiếc đĩa thủy tinh xuống bàn:

- Quý ông quý bà lưu ý! Đây là màn ảo thuật thứ hai, còn ly kỳ hấp dẫn hơn màn thứ nhất! Màn này...

- Khoan đã! Màn khi nãy đã xong đâu! - Một ông nhóc bỗng chồm dậy vọt miệng chen ngang.

Đám đông đang nôn nóng chờ xem màn tiếp theo, thành linh bị ông nhóc này làm cụt hứng, bèn nhao nhao phản đối:

- Đồ phá đám, ngồi xuống đi!
- Người ta đã đổi trắng thành đen rồi, còn xong với chưa xong gì nữa!

Ông nhóc gãi đầu:

- Nhưng còn người hàng xóm nọ...
- Người hàng xóm nào? - Có tiếng hỏi.

- Thì người hàng xóm trong câu chuyện khi nãy chứ người hàng xóm nào! Rốt cuộc anh ta có được tha hay không?

- Tất nhiên là được tha rồi!
- Sao mà biết?

- Sao lại không biết!

- Đừng có dốt! Câu chuyện vừa rồi đã kể hết đâu!

- Kể chưa hết cũng biết! Nếu không được tha thì chẳng ai kể làm gì!

Thấy cuộc đối đáp lạc đề này có nguy cơ kéo dài đến vô tận, Quý ròm vội vã can thiệp:

- Thôi đừng cãi nhau nữa! Tóm lại là người hàng xóm được tha, tên nhà giàu vô ngục! Bây giờ xin mời quý ông quý bà xem tiếp...

Chương 5: Nhà Ảo Thuật

Màn biểu diễn thứ hai của Quý ròm còn rùng rợn ly kỳ hơn nữa.

- Quý ông quý bà hãy nhìn kỹ đây!

Vừa nói Quý ròm vừa chìa ngón trỏ tay phải ra phía trước.

- Có thấy gì không? - Nó hỏi.

Bọn nhóc nhìn sững vào ngón tay của nhà ảo thuật:

- Thấy.

- Thấy gì?

- Thấy... ngón tay.

Quý ròm hừ giọng:

- Thấy ngón tay thì nói làm gì! Chứ chả lẽ đó là... ngón chân?

Vẻ phật ý của Quý ròm khiến bọn nhóc ngơ ngác. Chúng chả hiểu nhà ảo thuật muốn gì.

Quý ròm lại đằng hắng:

- Quý ông quý bà cố nhìn kỹ đi! Trên ngón tay có gì không?

- Có gì là có gì? - Nhiều cái miệng nhao nhao.

Quý ròm lạnh lùng:

- Có thấy máu không?

Nghe đến máu, bọn nhóc bỗng dưng rụt cổ lại:

- Máu ư? Không, không thấy!

Quý ròm nhếch mép:

- Nhưng bây giờ thì quý ông quý bà sẽ thấy!

Nói xong, Quý ròm thò tay vào ngăn bàn lấy ra một con dao găm. Nó hươ hươ con dao trong không khí:

- Tôi sẽ dùng con dao này cắt ngón tay mình chơi!

Bọn nhóc trố mắt nhìn con dao, đứa nào đứa nấy trống ngực đập thành thịch. Một đứa run rẩy hỏi:

- Cắt đứt lìa ngón tay ra luôn ư?

- Chả cần phải cắt đứt lìa làm gì? - Quý ròm vừa đáp vừa rửa thắm - Chỉ cắt tí xíu đủ để chảy máu thôi!

Nghe vậy, bọn nhóc đồng loạt thở phào. Mặc dù bấm bụng bỏ tiền mua vé cốt để xem những trò kỳ bí, không đứa nào muốn nhìn thấy ngón tay của nhà ảo thuật bị cắt bỏ một cách thương tâm. Nhưng dù đã được nhà ảo thuật cho biết trước là chỉ cắt một tí tẹo trên đầu ngón tay thôi, khi Quý ròm bắt đầu kê ngón tay vào lưỡi dao, mặt mày bọn nhóc cứ đuồn ra vì xúc động và vì sợ hãi. Bọn con gái thì thét lên the thé và nhắm tịt mắt lại.

Tiểu Long mở mắt thao láo, tay áp lên ngực. Nó chưa thấy bạn nó diễn trò này lần nào.

Quý ròm có vẻ thích thú trước vẻ mặt căng thẳng của bọn nhóc. Nó liếc mạnh lưỡi dao lên ngón tay kêu đánh "soẹt" một cái rồi thản nhiên giơ ngón tay lên:

- Xong rồi! Nhìn đây!

Bọn nhóc nhìn lên, đứa nào cũng cố mở căng mắt để nhìn thật rõ ngón tay của nhà ảo thuật. Quả nhiên có một vết máu trên đầu ngón tay của Quý ròm. Dưới ánh đèn nhờ nhờ, vết máu như đang thắm lại. Không khí trong phòng bỗng chốc như đông lại. Dường như tất cả bọn nhóc đều nín thở.

Mãi một lúc, có tiếng con gái kêu lên:

- Eo ơi, kinh quá!

- Chẳng có gì gọi là kinh cả! - Quý ròm nhún vai - Bây giờ tôi sẽ dùng ngón tay này để vẽ tranh.

Dùng tay trái xoay tấm bìa cứng trên bàn lại, Quý ròm chìa ngón tay chấm máu vẽ lên đó hình con bướm. Đầu ngón tay nó vạch đến đâu, những nét đỏ thắm hiện ra đến đó khiến bọn nhóc cứ há mồm ra và tự động nhích gần lại chiếc bàn lúc nào không hay.

Màn ảo thuật "lấy máu vẽ tranh" của Quý ròm đã thực sự hấp hồn khán giả. Bọn nhóc sững sờ đến mức khi thấy Quý ròm cất tấm bìa và đang loay hoay sắp xếp dụng cụ chuẩn bị cho màn diễn tiếp theo, ba bốn đứa đã tranh nhau nhắc nhở:

- Kiểm bông băng buộc ngón tay lại đã!

Vẻ lo lắng chân thành của tụi nhóc khiến Quý ròm dờ khóc dờ cười. Dĩ nhiên nhà ảo thuật của chúng ta đại gì cắt tay mình. Mà máu đỏ vừa rồi chẳng qua chỉ là phản ứng của sắt clorua bôi trên ngón tay với dung dịch kali thioxynat đã được phủ trên lưỡi dao và trên tấm bìa từ trước. Nhưng để cho bọn nhóc khỏi nghi ngờ, Quý ròm vẫn quay lại phía Tiểu Long, vờ ra lệnh:

- Lấy thuốc đỏ và bông băng mau! Tao đã nghe đau đau rồi đấy!

Vừa nói nó vừa tặc lưỡi ra vẻ vết thương đã bắt đầu hành hạ.

Sau khi đã xúc thuốc và quấn một cục băng trắng toát, to sụ nơi đầu ngón tay, Quý ròm bắt đầu màn trình diễn thứ ba.

Lần này, đồ nghề của nó chỉ có một cái túi treo. Trên bàn là một bình nước và một chiếc cốc.

Cũng như màn thứ nhất, trước khi vào cuộc, nhà ảo thuật đi một đường giới thiệu "đại ý" và "xuất xứ":

- Thưa quý ông quý bà, sở dĩ tôi biết được bí quyết "biến nước thành lửa" này là do một anh bạn truyền thụ lại. Anh bạn tôi là một nhà đi biển. Sau nhiều chuyến vượt đại dương thành công, một ngày kia chẳng may chiếc tàu của anh bị một cơn bão lớn đánh tan thành từng mảnh...

Quý ròm ngừng lại một vài giây đúng theo "bài bản" rồi mới đảo mắt nhìn khắp lượt khán giả, thùng thẳng tiếp:

- Khi rơi xuống biển, anh may mắn vớ được một tấm ván, nhờ vậy anh thoát chết. Nhưng anh chỉ thoát cái chết trước mắt, còn cái chết từ từ vẫn đang chờ đợi anh. Lênh đênh trên biển cả mênh mông, hằng ngày anh có thể bắt cá sống ăn cầm hơi nhưng cái lạnh ban đêm trên biển dần dần đánh quỵ anh. Cho đến khi anh không thể chịu đựng hơn được nữa, chỉ còn chờ thần chết tới rước đi, tâm linh anh tự nhiên sáng suốt và anh chợt nghĩ ra một bí quyết có thể biến nước thành lửa. Nhờ bí quyết này, từ hôm đó anh có thể nướng cá để ăn và nhất là đã có thể chống chọi lại cái lạnh chết người giữa đại dương để bình tĩnh chờ tàu đến cứu. Sau khi thoát được về đất liền, anh tình cờ gặp tôi và chỉ cho tôi cái bí quyết thần kỳ đó. Bây giờ quý ông quý bà hãy xem đây!

Quý ròm cầm chiếc bình lên từ từ rót nước ra cốc. Và trước những cặp mắt hau háu đang chăm chú kia, nó bưng cốc nước uống một hớp:

- Quý ông quý bà thấy đấy! Đây là nước! Tôi vừa mới uống!

- Cho uống một hớp coi nào! - Một ông nhóc háo hức nài nỉ.

Quý ròm hơi cau mày nhưng nó vẫn bước lại trao chiếc cốc cho tay khán giả "phá đám" kia:

- Uống một tợp nhỏ thôi đấy nhé!

Được nhà ảo thuật cho uống "nước phép" quả là một đặc ân! Ông nhóc mừng rơn, cầm chiếc cốc bằng hai tay một cách kính cẩn và rụt rè nhấp môi vào miệng cốc.

Chả biết ông nhóc đã uống được tẹo nước nào vào bụng chưa, chỉ thấy khi nó vừa chạm môi vào cốc, nhà ảo thuật đã thò tay giật phắt chiếc cốc:

- Uống thế đủ rồi! Muốn uống nữa thì về nhà mà uống!

Hành động thô bạo của Quý ròm chẳng khiến vị khán giả may mắn kia phật lòng tí ti nào. Nó chép miệng, vẻ thỏa mãn:

- Quả là nước thật! Uống cứ mát cả ruột!

Quý ròm vội vàng nắm ngay lấy cơ hội:

- Quý ông quý bà đã nghe rõ cả rồi đấy nhé! Đây là nước chứ chả phải xăng dầu gì sắt!

Rồi vẫn cầm chiếc cốc trên tay, nó bước lại chỗ túi treo, cao giọng:

- Bây giờ thì quý ông quý bà hãy nhìn đây!

Vừa nói Quý ròm vừa từ từ giơ cao chiếc cốc.

Như bị một sức mạnh vô hình thu hút, bọn nhóc chen nhau dồn tới trước, xúm xít quanh chiếc bàn, mắt đưa nào đưa nấy căng hết cỡ.

Quý ròm lẹ làng nghiêng cốc và thoát một cái, dốc hết chỗ nước còn lại vào túi. Ngay từ khắc, từ trong túi một ngọn lửa phục lên và bốc cao gần cả thước, sáng rõ, chói lòa. Căn phòng đột ngột rực lên như bốc cháy.

Mặc dù đã đề phòng từ trước, bọn nhóc vẫn kinh hoàng. Cả bọn thét lên be be và quỳnh quít lùi lại. Trong khi nhốn nháo xô đẩy nhau, chúng hất đổ cả chiếc bàn khiến chiếc bình rơi xuống đất vỡ loảng xoảng.

Trong khi Tiểu Long đang luống cuống chưa biết xoay xử ra sao thì Quý ròm đã nhảy xổ lại, gầm lên:

- Ngồi cả xuống! Tụi mày làm trò ngu ngốc gì thế?

Đang cơn điên tiết, nhà ảo thuật của chúng ta chả buồn gọi khán giả của mình là "quý ông quý bà" theo đúng phép lịch sự như khi nãy nữa

Nhưng mặc dù cho Quý ròm găm thét, bọn nhóc vẫn đứng trơ ra, có vẻ như sợ hãi đã đóng đinh bọn chúng xuống đất. Vẻ kinh khiếp mỗi lúc một hiện rõ trên mặt bọn nhóc khiến Quý ròm rất đỗi ngạc nhiên. Nó quay phắt lại và điếng người khi thấy tấm drap treo trên tường đang bắt đầu bén lửa.

Hóa ra khi chiếc bàn ngã xuống, nó đã hất đổ và làm vỡ cả bình ête êtylic thừa đặt hờ hững trên thùng các-tông kế đó. Ête êtylic vốn là chất dễ gây cháy. Đó chính là chất mà Quý ròm đã đổ và túi treo cùng với kali để biểu diễn trò "biến nước thành lửa".

Vừa rồi ête văng ra, bắn vào tấm drap và lập tức bắt lửa từ túi treo.

Lúc này Tiểu Long cũng vừa phát hiện ra đốm lửa trên tấm drap. Liếc vội Quý ròm, thấy bạn mình mặt mày tái mét, nó hiểu ngay đó là cháy thật chứ không phải ảo thuật gì sắt, liền nhảy chồm chồm:

- Nước, nước! Đứa nào chạy đi lấy nước, lẹ lên!

Một ông nhóc dợm chân định chạy, Quý ròm đã đưa tay cản lại:

- Không được! Tạt nước nguy hiểm lắm!

Nhà ảo thuật sợ chất kali còn rơi rớt đâu đó sẽ tỏa hydro khi gặp nước, và như vậy chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa.

- Vậy thì lấy mền phủ lên! - Một đứa nói.

Quý ròm càng lúng túng. Lấy mền phủ lên chắc chắn sẽ dập tắt được lửa, nhưng đợi đến khi được tấm mền từ phòng ngủ qua đây, tấm drap của anh Vũ lúc ấy hẳn đã ra tro.

Đang bồn chồn vô kể khả thi, mắt Quý ròm chợt sáng lên. Nó "à" một tiếng và nhảy phóc tới trước, cầm tấm drap bặm môi giật mạnh.

Các mép drap tuột khỏi móc, rơi ngay xuống đất. Quý ròm cúi xuống, lẹ làng cuộn tròn tấm drap lại, "nhốt" cả ngọn lửa vừa bén vào trong rồi sắp người đè lên trên.

Cách xử trí sáng suốt và kịp thời của Quý ròm khiến cuộc hỏa hoạn vừa mới chớm đã nhanh chóng bị dập tắt. Lúc này ngọn lửa đằng túi treo cũng đã tắt ngóm.

Bọn nhóc sau khi hoàn hồn, liền cất tiếng hò reo và ùa lại tìm cách giúp đỡ Quý ròm bằng cách tranh nhau đè lên cái thân hình còm nhom của nhà ảo thuật khốn khổ.

Cuộc viện trợ muộn màng này chẳng có ý nghĩa gì thiết thực ngoài việc làm nhà ảo thuật nghệt thờ đến nỗi phải gất om lên:

- Thôi, thôi! Tụi mày giải tán đi cho tao nhờ!

Trong khi bọn nhóc lục tục ngồi dậy và ngơ ngác nhìn nhau, không biết Quý ròm nói thật hay nói đùa thì ngoài cửa phòng đột ngột có tiếng hỏi:

- Cái gì ầm ầm trong này thế?

Nghe tiếng bà, Quý ròm điếng hồn. Nó ôm tấm drap lồm cồm ngồi dậy. Còn bọn nhóc thì không đợi giục đến lần thứ hai, nổi đuôi nhau lồm lét chuồn ra cửa.

- Ôi, còn cái gì đây nữa? - Bà la lên khi nhìn thấy chiếc bàn ngã chống kênh và các mảnh bình vỡ đang tung tóe trên nền nhà.

Lúc này bà đã bước hẳn vào phòng, đứng đối diện với Tiểu Long và Quý ròm.

Tiểu Long nhìn bà, giọng lo lắng:

- Đây là do bọn nhóc làm ngã!

Bà khẽ lắc đầu:

- Thật cứ hệt như giấc cướp mới vào nhà!

Rồi bà chép miệng bảo Tiểu Long:

- Cháu dựng chiếc bàn lên đi! Rồi lấy chổi gom những mảnh vỡ lại! Kiểu này không khéo què chân cả lũ!

Nghe vậy, Tiểu Long thở phào nhẹ nhõm. Nó bước lại dựng chiếc bàn dậy rồi lật đặt co giò phóng xuống bếp. Trong khi đó, Quý ròm vẫn đứng đực tại chỗ, tay ôm khư khư tấm drap trước bụng.

Bà chìa tay về phía nó:

- Đưa đây bà đi giặt! Còn tiếc gì mà chưa chịu buông ra!

Quý ròm vẫn không nhúc nhích. Nó ngần ngừ:

- Nhưng đây không phải là tấm drap khi nãy!

Bà hừ mũi:

- Cháu đừng có bướng! Chẳng phải tấm drap khi nãy thì là tấm drap nào?

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Nó là tấm drap khi nãy, nhưng bây giờ nó khác rồi!

- Khác là sao? - Bà hỏi, chẳng hiểu cháu mình muốn nói gì.

Quý ròm chớp mắt. Nó lưỡng lự một thoáng rồi mím môi giữ mạnh tấm drap trên tay cho nó trái ra:

- Khác là như thế này này!

- Chúa ơi! - Vừa nhìn thấy cái lỗ thủng nám đen, xấu xí nằm ngay giữa tấm drap, bà sững sốt kêu lên - Cháu làm sao mà nó lại ra hình thù thế này hử cháu?

- Cháu chẳng làm sao cả! Cháu chỉ lỡ tay thôi! - Quý ròm vừa nói vừa khịt khịt mũi.

- Hừ, lỡ tay! Lỡ tay cái tổ mẹ mày!

Thình thoảng bà hay nói "tổ mẹ mày". Khi đó, không phải bà giận dữ, mà bà đang lo lắng. Như lúc này, bà đang lo Quý ròm sẽ không thoát khỏi đòn trừng phạt của anh Vũ - cái thẳng Vũ cộc tính, như bà vẫn nghĩ.

Thấy bà lộ vẻ dăm chiêu, Quý ròm biết ngay là bà đang tính kể gở tội cho mình. Bụng mừng rơn, nó ngậm chặt miệng, cố giữ yên lặng cho bà "làm việc".

- Thôi, được rồi, cháu cứ đưa đây! - Cuối cùng, bà nói - Bà sẽ bảo với anh Vũ của cháu là tấm drap này do bà làm cháy!

- Bà ư? - Quý ròm tròn mắt.

- Chứ chẳng lẽ lại là cháu?

- Nhưng bà làm cháy thế nào được? - Quý ròm nhìn bà ái ngại.

- Sao lại chẳng được! - Bà nhún vai- Bà sẽ bảo là bà lôi tấm drap ra ủi. Và trong lúc lơ đãng, bà quên nhắc bàn ủi lên. Thế là...

Bà ngừng lại, khẽ tắc tắc lưỡi và nhẹ nhàng đón lấy tấm drap trên tay Quý ròm rồi lặng lẽ bước ra khỏi phòng.

Một lát, Tiểu Long lại xuất hiện với chiếc chổi trên tay.

- Bà mày đem tấm drap đi đâu đấy? - Nó bước lại gần Quý ròm, hồi hộp hỏi.

- Bà tao đem đi giặt.

Tiểu Long vẫn chưa hết thấp thỏm. Nó liếc môi:

- Thế bà mày đã biết tấm drap bị cháy chưa?

- Biết rồi.

Tiểu Long nín thở:

- Thế bà mày nói sao?

- Bà tao bảo đó là chuyện vặt, ai mà chẳng có lần làm cháy drap!

Tiểu Long gật gật đầu. Bây giờ thì nó có thể hoàn toàn yên tâm nghĩ đến chuyện dọn dẹp. Nó bước ra giữa phòng, dọ dẫm từng bước một vừa cúi lom khom vừa thận trọng đưa từng nhát chổi.

Trong thoáng mắt, những mảnh chai lọ vỡ được gom lại một chỗ. Tiểu Long dồn tất cả vào chiếc ki nhựa rồi đem đổ vào thùng rác đặt trước hiên.

Đâu đó xong xuôi, nó vỗ vai Quý ròm:

- Tao về.

Rồi móc ra một xấp giấy bạc đặt lên bàn, Tiểu Long hắng giọng:

- Mày giữ đi!

- Tao giữ tiền làm gì? - Quý ròm khế kêu lên.

Tiểu Long điềm nhiên:

- Theo tao, mày cần phải mua lại một tấm drap mới!

- Đừng có điên! Chuyện đó đã có bà tao lo rồi!

Quý ròm gạt phắt. Vừa nói nó vừa cầm xấp tiền nhét vào túi áo bạn:

- Mày phải cất kỹ chỗ tiền này! Không phải vì mày mà vì nhỏ Oanh! Hiểu chưa, đồ ngốc!

Rồi không để Tiểu Long kịp nói tiếng nào. Quý ròm mím môi đẩy thẳng bạn to đùng ra khỏi phòng và nhanh tay đóng sập cửa lại.

Chương 6: Nhà Ả Thuật

Anh Vũ về.

Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước, nghe tiếng xe anh dừng trước cửa, Quý ròm vẫn thấy trong bụng mình giật thon thót. Nó ngồi im trong phòng, vờ đọc sách.

Quý ròm nghe tiếng chân anh bước ngang qua cửa phòng mình. Rồi tiếng động lịch kịch ở phòng bên cạnh. Một lát, tiếng chân anh Vũ bước ra nhà sau. Quý ròm mỉm cười: Chắc là anh đang đói bụng!

Nhưng nụ cười vừa vẽ ra trên môi Quý ròm chợt tắt ngấm. Nó sức nhớ giờ này bà đang giặt tấm drap liền than thầm một tiếng và co giò chạy xuống bếp.

Quả nhiên, vừa bước tới ngách cửa, Quý ròm đã nghe tiếng anh Vũ thắc mắc:

- Bà ơi, tấm drap của cháu mới vừa giặt hôm qua đây mà!

Quý ròm nhìn qua khe cửa, thấy bà thủng thỉnh ngược lên, tay vẫn cầm bàn chải:

- Ủ, nhưng hôm nay nó đã khác rồi cháu ạ!

Đang lo lắng, Quý ròm cũng phải cố nén để khỏi phì cười khi thấy bà bắt chước thứ "ngôn ngữ bí hiểm" của nó.

- Khác là sao hở bà? - Anh Vũ ngơ ngác.

- Khác nghĩ là nó đã bị cháy mất một tẹo cháu ạ! - Bà đáp, cố làm ra vẻ thản nhiên.

- Cháy ư? - Anh Vũ lộ vẻ hốt hoảng - Đâu, bà đưa cháu xem thử nào?

Bà xoay xoay tấm drap trong tay rồi bình tĩnh chìa chỗ thủng ra:

- Cháu xem đây này! Dù sao nó cũng chỉ cháy có một chút xíu thôi mà!

- Nhưng làm sao nó lại có thể cháy được?

- Có gì đâu! - Bà tặc lưỡi - Bà đem tấm drap đi ủi rồi đăng trí để chiếc bàn ủi nằm lì một chỗ, thế là chẳng mấy chốc bà nghe có mùi khét...

Quý ròm đứng lố ló sau kẹt cửa, phập phồng theo dõi cuộc đối đáp. Đến khi nghe bà nhận tội thay mình, nó áp tay lên ngực và nhè nhẹ thở ra.

Nhưng anh Vũ đã làm nó cụt hứng. Anh nói, giọng chế giễu:

- Bà ơi, bà quên mất một điều là chẳng ai lại đi ủi một tấm drap đã được bọc vào nệm bao giờ!

Câu bắt bẻ bất ngờ của anh Vũ làm bà ngớ người ra. Cả Quý ròm cũng chưng hửng. Ừ nhỉ, người ta chỉ ủi những thứ vừa lấy từ dây phơi vào thôi! Có thể mà bà và nó cũng chẳng nghĩ ra!

- Thế nào hở bà, cháu nói có đúng không? - Anh Vũ tiếp tục trêu bà.

- Đúng cái tổ mẹ mày! - Bà sầm mặt, cau kinh vì bất lực.

- Bà đừng nổi cáu với cháu làm gì! - Anh Vũ mỉm cười - Chẳng nào cháu cũng biết tấm drap này không phải do bà làm cháy kia mà!

- Chính bà làm cháy đó cháu ơi! - Bà kêu lên một cách tuyệt vọng.

Tiếng kêu đầy xúc cảm của bà khiến anh Vũ khựng lại. Anh không tìm cách gheo bà nữa, mà gật đầu hạ giọng:

- Thôi được, thế thì cứ coi như chính bà làm cháy vậy!

Nói xong, anh lững thững quay mình bỏ lên nhà trên.

Vừa thấy anh dậm bước, Quý ròm đã nhón gót lao vụt về phòng. Nó vừa cầm lên cuốn sách, chưa kịp ngồi yên chỗ, anh Vũ đã bước vào.

Quý ròm không dám ngẩng mặt lên. Nó cúi đầu vào trang sách đặc nghet chữ, chả trông thấy gì.

- À, lại một phương pháp đọc sách mới! - Tiếng anh Vũ vang lên sát bên tai, đầy nhạo báng.

Quý ròm gồng mình ngồi im, cố đoán xem cái ý nghĩa gây hấn trong câu nói nằm ở đâu.

Anh Vũ lại cười:

- A ha, thế ra con người ta có thể xoay ngược cuốn sách lại mà đọc đấy!

Quý ròm cảm thấy đầu mình căng thẳng. Nó vẫn chẳng hiểu anh Vũ định nói gì. Mỗi một lúc, sau vài lần chớp chớp mắt, nó mới tên tò phát giác ra nó đang cầm ngược cuốn sách.

- Em cố tình xem ngược chứ bộ! - Quý ròm lúng túng chữa thẹn.

Giọng anh Vũ thản nhiên:

- Chẳng lẽ sau khi làm cháy một cái gì đó người ta cứ phải đọc sách ngược hay sao?

- Cháy cái gì kia? - Quý ròm vờ kinh ngạc.

- Dĩ nhiên là cháy tấm drap trắng! - Anh Vũ nhún vai - Anh không nghĩ là em còn làm cháy thêm một cái gì khác nữa!

Câu nói của anh Vũ rõ ràng là có ý bắt thóp, Quý ròm nghĩ, nhưng mình nhất quyết không để bị sập bẫy! Nó định ngoác mồm phản đối, thậm chí nó còn định gào lên thảm thiết ra về ta đây vô cùng oan ức, nhưng đến phút chót nó bỗng ngần ngừ. Lu loa an vạ theo kiểu đó có cái gì không tự nhiên và nhất là không hợp với tính cách của Quý ròm. Tất nhiên Quý ròm rất muốn chạy tội, nhưng chối đây đây trước một sự việc đã rõ ràng là điều nó không làm được.

Vả lại trong chuyện này, Quý ròm không muốn trút gánh nặng lên vai bà. Xưa nay, bà vẫn bao che cho Quý ròm. Nói chung lần nào cũng trót lọt. Duy có lần này, bà đã nói dối một cách khổ sở, lại còn bị anh Vũ trêu, thật tội cho bà quá!

Đấu tranh tư tưởng một hồi, Quý ròm đành buông một tiếng thở dài thườn thược:

- Đúng là em chỉ làm cháy mỗi tấm drap của anh thôi!

- Hay lắm! Cuối cùng thì em cũng tỏ ra là một con người dũng cảm!

Anh Vũ nói, không rõ thật lòng hay giấu cợt. Rồi anh hỏi, mắt nhìn đắm đắm vào mặt Quý ròm khiến nó cảm thấy nóng cả người lên:

- Nhưng làm sao em có thể làm cháy một tấm drap đang ở trên giường được?

Quý ròm khịt khịt mũi, bao giờ lúng túng nó cũng khịt khịt mũi:

- Em ấy à! - Nó chẳng tỏ ra vội vàng, không phải vì thích sự khoan thai mà chính là cố tình nấn ná để có thể sắp xếp những ý nghĩ thoát hiện ra trong đầu - Em đánh rơi một cái gì đó trên giường của anh. Một cái gì nhỉ? À, em nhớ rồi, một chiếc đinh ốc! Em đánh rơi một chiếc đinh ốc, và em tìm mãi không ra. Thế là em đành phải đánh diêm lên...

- Đoạn sau thế là quá rõ! - Anh Vũ đột nhiên cắt ngang - Que diêm tuột tay rơi xuống giường và tấm drap buộc phải bén lửa, như không còn cách nào khác, đúng không?

- Thì anh cũng đoán ra rồi đấy! - Quý ròm xuôi xị - Vấn đề ở đây là lỗi tay...

- Sai rồi! - Anh Vũ phản đối, vẻ như bất đắc dĩ - Vấn đề không phải ở chỗ lỡ tay, mà ở chỗ tại sao em lấy giấy kính mờ bao hết các bóng đèn lại để căn phòng trở nên tối đến mức phải đánh diêm lên!

Quý ròm thốt nhiên rùng mình như có một làn gió lạnh thổi qua. Nó nhìn lên các bóng đèn, mặt đực ra. Lúc này, đang vội vội vàng vàng, nó chỉ lo "phi tang" dưới đất, quên bống mất những "tang vật" trên cao.

- Ờ nhỉ, - Quý ròm tìm cách phá tan sự ngờ vực, nó nói mà miệng méo xệch - Em cũng chả rõ em bọc các bóng đèn này lại từ bao giờ!

- Có gì mà rõ với chả rõ! - Anh Vũ nheo nheo mắt - Em chỉ mới bọc lại sáng nay thôi, lúc em làm trò ảo thuật ấy! Bao giờ làm trò ảo thuật mà người ta chả cần một khung cảnh mờ mờ!

Quý ròm bất giác thót bụng lại như tránh một lưỡi gươm vô hình. Nó cố nặn một vẻ mặt ngây thơ:

- Anh bảo trò ảo thuật nào kia?

Anh Vũ cười tươi như hoa:

- Em thật là chóng quên! Sáng nay ảo thuật gia Elvis Quý đến trình diễn ngay tại nhà ta, lại bán vé tới những hai ngàn đồng, chẳng lẽ em không nhớ một tí gì?

Suýt chút nữa thì Quý ròm đã té lăn quay ra đất. Nó chẳng hiểu bằng cách nào anh Vũ lại biết vanh vách những hành động của nó như thế. Chẳng lẽ bọn nhóc trong xóm tự nhiên lại phát khùng đến mức chặn anh lại dọc đường và kể hết mọi chuyện với anh?

- Đừng có mà trố mắt ra như thế! - Anh Vũ chậm rãi lên tiếng - Anh chả có tài phép gì đâu! Chỉ nhờ đọc tờ quảng cáo dán trước cổng, anh mới biết được sáng nay em làm gì thôi!

- Thôi rồi! - Quý ròm than trời trong bụng - Hóa ra mọi sự sở dĩ hỏng bét bẽ bẽ là do cái tờ giấy khốn kiếp này! Tự nhiên nó cảm thấy tay chân xụi lơ, y như sắp chết. Càng ngẫm nghĩ nó càng giận cái thói đĩnh đoảng của mình kinh khủng. Nó giận lây cả Tiểu Long. Quỷ tha ma bắt cái thằng to xác này đi, lúc nãy ra về chỉ cần giơ tay ra một cái là bóc được ngay tờ áp-phích quảng cáo trước cổng, vậy mà nó cũng chẳng chịu nhả ra cho!

- Như vậy là không phải em đánh rớt diêm xuống giường nữa chứ? - Anh Vũ hỏi, giọng đã thôi cười cợt.

Quý ròm không trả lời. Nó mím chặt môi, ngồi chết cứng trên ghế.

- Nghĩa là em đã tự tiện lấy tấm drap của anh để phục vụ cho những trò "thí nghiệm khoa học" dở hơi của em? - Giọng anh Vũ mỗi lúc một nghiêm khắc.

Quý ròm vẫn im lặng. Nó muốn nói một cái gì đó cho đỡ nặng nề nhưng chẳng biết phải mở miệng như thế nào. Đắng nào thì nó cũng sai quấy đứt đuôi đi rồi!

Anh Vũ hỏi nó bằng giọng của một quan tòa:

- Em có nhớ anh nói là anh sẽ làm gì nếu em còn phá hỏng đồ đạc của anh một lần nữa không?

- Nhớ! - Quý ròm khẽ cự mình trên ghế.

- Anh sẽ làm gì?

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Vứt tất cả những đồ lố cốc leng keng của em xuống hố rác!

Khi nói đến bốn chữ "lố cốc leng keng" mà anh Vũ thường dùng để chỉ các dụng cụ thân yêu của nó, Quý ròm tự nhiên cảm thấy cay cay nơi mũi và nó phải cố kiềm chế để không phát ra tiếng khụt khịt.

Anh Vũ vẫn chẳng tỏ vẻ gì động lòng. Anh trầm giọng:

- Thế nếu bây giờ anh thực hiện những lời anh nói thì sao?

Thoạt đầu, Quý ròm định tỏ thái độ anh hùng. Nó định đáp "Anh cứ việc!" nhưng chợt nhớ trong đồng dụng cụ của mình có cả hai chai bầu mới mượn của phòng thí nghiệm nhà trường, nó đâm chột dạ. Nếu để cho anh Vũ vứt tất cả đi thì biết nói sao với cô Kim Anh dạy hóa học, người đỡ đầu cho nó trong những vụ "thí nghiệm khoa học" như thế này. Thật là khó xử!

Nhìn vẻ lưỡng lự của Quý ròm, anh Vũ khẽ nhếch môi:

- Thôi được, nếu em không biết phải trả lời như thế nào thì anh sẽ thôi không vứt đồ của em nữa!

Quý ròm chưa kịp thở phào, anh Vũ đã nói tiếp:

- Nhưng với một điều kiện!

- Điều kiện gì? - Quý ròm hoang mang hỏi.

- Em phải chép hai mươi lần câu "Tôi không bao giờ lấy đồ của người khác để phục vụ cho những trò nhảm nhí của tôi nữa!"

Câu nói của anh Vũ làm Quý ròm nóng ran cả ngực. Đã từng nhiều lần làm hỏng đồ đạc của anh, nay buộc phải hứa "không bao giờ lấy đồ của người khác", nó chẳng có gì phải phàn nàn. Điều đó dù sao cũng hợp lẽ công bằng. Nó chỉ tự ái chuyện anh Vũ dùng các từ "dở hơi" và "nhảm nhí" để chỉ những "thí nghiệm khoa học" của nó. Không, đó không phải là trò dở hơi hay nhảm nhí như anh Vũ nghĩ, cũng không phải là trò nghịch phá như bà vẫn mắng! Đó là những trò chơi nghiêm túc! Quý ròm muốn kêu lên nhưng ngực nó cứ tức nghẹn như thể bị ai bóp chặt.

- Em không cần phải quyết định ngay bây giờ! - Tiếng anh Vũ nghe xa xăm như vọng lại đằng sau bức vách - Em có thể suy nghĩ trong vòng hai ngày. Tối ngày thứ ba em nộp những câu chép phạt cho anh!

Nói xong, anh Vũ quay mình bỏ đi, mặc Quý ròm sững người trên ghế thần thờ đưa mắt trông theo.

Chương 7: Nhà Ả Thuật

Anh Vũ chưa ra tới cửa phòng thì ba bất ngờ bước vào.

Khi này, mãi lo đối phó với đòn trừng phạt của anh Vũ, Quý ròm không nghe tiếng xe của ba, nên khi ba thành linh xuất hiện, nó hơi hốt, nhất là nó nhìn thấy ba đang cầm tờ áp-phích quảng cáo của nó trên tay. Quý ròm phải ngồi thẳng người lên và mím môi hít một hơi rõ dài để trấn tĩnh.

Ba ve vẩy tờ quảng cáo trước mặt, cười cười:

- Tuyệt lắm! Biến nước thành lửa, lấy máu vẽ tranh, thật không thể nào tin được! Lại bán với giá bình dân nữa đấy!

Quý ròm nhìn lom lom tờ quảng cáo trên tay ba, vẽ cảnh giác. Nó chưa rõ thái độ của ba nên vẫn ngồi im, án binh bất động. Tuy nhiên so với anh Vũ, ba dễ chịu hơn nhiều. Xưa nay, ba chưa bao giờ lên tiếng phê phán nó. Có vẻ như ba sẵn sàng tin những "hoạt động khoa học" của nó là những việc làm bổ ích.

Ba vẫn vui vẻ:

- Làm gì mà ngồi trơ như phỗng thế kia! Thế nào, buổi biểu diễn có thành công không?

Quý ròm liếc mắt về phía anh Vũ, khẽ hắng giọng:

- Dạ, thành công... hừm... tất nhiên... nếu như...

- Cái gì mà "tất nhiên", "nếu như" loạn cào cào lên như thế! Nếu thành công thì có nghĩa là không thất bại chứ?

Quý ròm chưa kịp trả lời thì anh Vũ đã nhìn lên trần nhà, nói băng quơ:

- Nếu như que diêm không thành linh phát hỏa!

- Phát hỏa à? - Ba hỏi, rồi đảo mắt nhìn quanh phòng một lượt, ba lại tắc tắc lưỡi - Cũng chả sao! Nói chung là chưa đến nỗi nào! Làm trò ảo thuật tất nhiên phải có khói lửa, chỉ có điều phải thật cẩn thận mới được!

Nói xong, ba bước lại đặt tờ quảng cáo xuống trước mặt Quý ròm, neho mắt bảo:

- Nhưng lần sau có muốn biểu diễn bán vé thì phải hỏi qua ý kiến ba mẹ! Ba nghĩ con chả cần tiền đến mức phải hành động như vậy!

Quý ròm gãi gãi đầu định lên tiếng giải thích thì ba đã bước ra khỏi phòng. Cũng may là ba chưa biết chuyện mình làm cháy tấm drap! Quý ròm tự an ủi và lại nhìn về phía anh Vũ.

Bắt gặp ánh mắt của nó, anh Vũ khẽ nhún vai:

- Hai ngày nữa! Nhớ đấy!

Rồi không để Quý ròm kịp phản ứng, anh cũng bỏ ra nốt.

Trưa đó, Quý ròm ăn cơm một cách uể oải. Câu chếp phạt anh Vũ đưa ra khiến lòng nó nặng trĩu. Bắt một "nhà khoa học" như nó gọi những cuộc thí nghiệm của mình là nhằm nhí cũng chẳng khác nào bắt người công nhân chèo bai nhà máy hoặc buộc người nông dân dè bủ ruộng đồng, thật khó mà làm được! Anh Vũ cho nó một hạn định hai ngày, nhưng nó biết dù thời gian đó kéo dài gấp mười lần, nó cũng chẳng thể nào đi đến một quyết định dứt khoát được.

Thấy Quý ròm nhai cơm rệu rạo, biếng nhác khác hẳn thường ngày, mẹ lộ vẻ lo âu:

- Con làm sao thế? Ốm à?

- Dạ, không ạ! - Quý ròm lắc đầu.

Mẹ nhíu mày:

- Hay là hôm nay mẹ không nêm bột ngọt vào thức ăn nên con thấy nhạt miệng?

Quý ròm vẫn lắc đầu.

Nhưng ba thì gật đầu lia:

- Ờ, ờ, đúng đấy! Hèn gì anh có cảm giác món canh hôm nay nhạt nhạt thế nào! Hóa ra là em quên bỏ bột ngọt!

- Không phải là quên! - Mẹ cười - Mấy hôm nay thấy báo đài bảo bột ngọt là chất độc hại nên em cố ý không dùng đó thôi!

- Độc hại ư? - Ba húp một muỗng canh - Thế bột ngọt làm bằng chất gì mà ghê gớm thế?

- Em cũng chả nhớ! - Mẹ lúng túng - Em chỉ nghe người ta bảo thế thôi!

- Đó là chất natri glutamat! - Quý ròm vọt miệng - Trước kia người ta lấy chất này từ đậu xanh, bột mì, đậu phộng khô, bây giờ người ta tổng hợp nó bằng cách lên men vi sinh vật!

- Thế nó độc hại lắm hay sao? - Ba nhìn Quý ròm, hỏi bằng giọng tin cậy.

- Con cũng chả rõ! Một số nhà khoa học cho rằng bột ngọt gây tổn thương não, làm giảm bạch cầu và tỉ lệ huyết sắc tố nhưng đến nay vẫn chưa có một kết luận chính thức nào!

Ba gật gù:

- Ủ, chứ nếu đã biết chắc là nó độc hại thì trên thế giới chả ai cho sản xuất bột ngọt làm gì! - Rồi ba quay sang mẹ, vui vẻ nháy mắt - Vậy ngày mai nhà ta tiếp tục dùng bột ngọt chứ?

Mẹ rụt cổ:

- Em vẫn thấy sờ sợ thế nào!

Bà nói:

- Dùng bột ngọt quen miệng rồi, bây giờ không có nó, cứ thấy món nao cũng nhạt thếch!

- Nếu dùng in ít thì được! - Quý ròm hăng giọng, cố làm ra vẻ chững chạc
- Tổ chức Y tế Thế giới vẫn chưa có ý kiến dứt khoát về chuyện này, chỉ khuyến cáo là không nên lạm dụng, đặc biệt không nên dùng để nêm thức ăn cho trẻ em và phụ nữ đang mang thai.

Ba tặc tặc lưỡi:

- Thế thì ta cứ dùng, nhưng dùng in ít thôi! Mỗi khi ướp thịt, ta chỉ cần thêm một tí bột ngọt...

- Không được đâu, ba ơi! - Quý ròm vội vã lên tiếng - Mỗi khi ướp thịt, mẹ thường bỏ đường. Mà bột ngọt thì kỵ đường. Bột ngọt gặp đường sẽ tạo ra chất melanoidine, ăn vào khó tiêu lắm!

Ba ngăn người ra:

- Thế thì biết nêm bột ngọt vào đâu?

Quý ròm bật cười:

- Thì nêm vào muống canh trên tay ba ấy!

Ba đưa muống canh lên miệng nhắm nháp, rồi cũng cười:

- Ủ nhỉ, phải nêm vào canh thôi!

Anh Vũ và nhỏ Diệp không tham gia vào cuộc tranh luận về đề tài bột ngọt. Nhỏ Diệp mãi say sưa tấn công đĩa thịt rán nên thờ ơ với mọi chuyện chung quanh. Anh Vũ lặng lẽ nhai cơm, nghe không sót một lời nhưng chả tỏ thái độ gì.

Mỗi lần liếc về phía anh, Quý ròm đều bắt gặp anh đang nhìn lại mình, ánh mắt có chiều khác lạ. Anh đang nghĩ gì nhỉ, Quý ròm tự hỏi, chả hiểu anh có xem những điều mình nói là nhầm nhí hay không!

Ăn trưa xong, Quý ròm không vào phòng ngủ như thường lệ. Nó không muốn "đụng đầu" anh Vũ trong lúc này. Hơn nữa, nó cũng đang muốn ở một mình.

Quý ròm lên vào phòng học, khép hờ cửa lại. Rồi lôi hai chai bầu trên giá xuống để trước mặt, nó trầm ngâm tính kế.

Nếu gặp lúc bình thường, hai ngày là khoảng thời gian quá đủ để Quý ròm đem hai chai bầu này trả lại cho phòng thí nghiệm nhà trường. Kẹt một nỗi, hiện nay trường nó đang đóng cửa chờ nhà máy bên cạnh dời đi.

Nó cũng nghĩ đến chuyện gửi tạm hai chai bầu ở nhà Tiểu Long. Biện pháp này có thể thực hiện dễ dàng bất cứ lúc nào nhưng lại có nguy cơ mất sạch hết "oai phong". Trong mắt Tiểu Long, Quý ròm trước nay vẫn là một "siêu nhân" trong lãnh vực học tập lẫn "nghiên cứu khoa học". Mà một siêu nhân thì không thể đem đồ nghề của mình trốn chui trốn nhủi như phường đạo tặc được.

Trong lớp, ngoài Tiểu Long, Quý ròm còn chơi thân với nhỏ Hạnh cận nữa. Nhỏ Hạnh đọc sách đến mờ mắt, nhớ đủ chuyện trên trời dưới đất, được bạn bè mệnh danh là "nhà thông thái", thậm chí có đứa còn gọi nó là "bộ từ điển biết đi". Nhỏ Hạnh cũng là đứa chuyên môn lật tẩy những trò ảo thuật của Quý ròm. Nó nhớ vanh vách những nguyên tắc vật lý cũng như những phản ứng hóa học đã đọc được trong sách, chẳng có mẹo vặt nào của Quý ròm qua được mắt nó. Chỉ có điều là chúa nhất gan, nhỏ Hạnh chẳng bao giờ dám tự tay thực hành những hiểu biết của mình như Quý ròm.

Nghĩ đến nhỏ Hạnh, Quý ròm nhớ ngay đến thói quen vỗ vỗ trán và cứ chốc chốc lại đẩy gọng kiếng trên sống mũi của nó, liềm mỉm cười một mình. Ở lớp, nhỏ Hạnh học giỏi đều các môn chứ không chỉ nghiêng về các môn khoa học tự nhiên như Quý ròm nên luôn luôn đứng đầu trong bảo xếp hạng.

Tất nhiên nhỏ Hạnh chẳng bao giờ coi Quý ròm là "siêu nhân". Chính vì vậy, nếu bây giờ đem hai chai bầu đến nhờ nhỏ Hạnh giữ giùm, Quý ròm chẳng sợ "uy tín" của mình bị sụp đổ. Nó có thể thú thật hết mọi chuyện với nhỏ Hạnh và chắc chắn nhỏ Hạnh sẽ thừa thông minh để hiểu thấu và thông cảm với những khó khăn của nó.

Nhưng nhỏ Hạnh lại là chúa vụng về. Chính điều này làm Quý ròm lường lự. Nhỏ Hạnh mà rửa chén dứt khoát là đập vỡ chén, rửa ly là đập vỡ ly, đổ mà tránh khỏi. Đến nhà nhỏ Hạnh chơi, lần nào Quý ròm cũng nghe bạn mình bị mẹ mắng về tội làm rơi vỡ đồ đạc như thể không làm hỏng một cái gì đó thì nó không phải là nó vậy. Giao các dụng cụ bằng thủy tinh cho một đứa như vậy cất giữ thật chẳng khác nào giao trứng cho ác! Trong khi đó còn những bốn, năm ngày nữa nhà trường mới mở cửa trở lại. Thời gian đó đủ để cho nhỏ Hạnh đập vỡ tới hai mươi chai bầu, chứ đừng nói hai chai!

Nếu bây giờ đem hai chai bầu này gửi cho nhỏ Hạnh để năm ngày sau đến gom một đồng miếng vỡ đem đi đổ thì thà để cho anh Vũ đập ngay tại đây còn hơn! Quý ròm tặc lưỡi nghĩ thầm và sau một hồi trùuùg trùuùg trùuùg, nó buồn bã xách hai chai bầu đặt lại trên giá.

Chương 8: Nhà Ả Thuật

Vẻ lo lắng bồn chồn của Quý ròm không qua được mắt bà.

Ngày hôm sau, nhân lúc chỉ có hai bà cháu ở nhà, bà lại gần Quý ròm, nhỏ nhẹ hỏi:

- Làm gì mà buồn buồn thế cháu?
- Dạ có gì đâu ạ! - Quý ròm chối.

Bà chép miệng:

- Bà thấy cháu lo lo là!
- Không phải đâu bà ơi!

Quý ròm kêu lên. Nhưng bà không tin. Bà vẫn lặng lẽ quan sát nó, rồi lại hỏi:

- Anh Vũ đã làm gì cháu phải không?

Quý ròm lắc đầu:

- Anh Vũ có làm gì đâu!
- Bà nghĩ là có! - Giọng bà nghi ngại - Chẳng Vũ là chúa cộc, lẽ nào nó lại bỏ qua cho cháu vụ tấm drap?

Biết không thể nào giấu bà, Quý ròm đưa tay gãi cổ:

- Anh Vũ chỉ bắt cháu chép phạt thôi!

Bà tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Chỉ chép phạt thôi ư?
- Dạ, - Quý ròm nhún vai - Chỉ khi nào cháu không chịu chép, lúc đó anh Vũ mới phá hỏng đồ đạc của cháu!
- Ồ, thế thì cháu chép đi! - Bà nói, giọng đã có phần nhẹ nhõm - Thế mà bà cứ lo đã xảy ra chuyện gì ghê gớm lắm!
- Nhưng cháu không thể chép bà ạ!

Giọng điệu rầu rĩ của Quý ròm khiến bà ngơ ngác:

- Sao lại thế hở cháu? Chẳng lẽ cháu không muốn giữ mớ chai lọ của cháu lại hay sao?

Quý ròm nuốt nước bọt:

- Cháu muốn. Nhưng cháu đã nói rồi. Cháu không thể chép câu đó được.

- Câu đó là câu gì mà cháu có vẻ bức bối thế? - Bà tò mò hỏi.

Quý ròm nhìn bà, đắn đo một thoáng rồi hắng giọng đọc lên cái câu mà anh Vũ phạt nó phải chép.

Nghe xong, bà ngẩn người ra:

- Câu đó thì có gì là kinh khủng đâu?

Quý ròm nhăn nhó:

- Nhưng cháu không thể gọi những thí nghiệm của cháu là trò nhảm nhí!

- Ồi dào! - Bà kêu lên - Gọi gì mà chẳng được! Miễn là mình thoát nạn thôi chứ!

Rồi bà hạ giọng nài nỉ:

- Chép đi cháu! Nghe lời bà, chép đi, đừng có bướng!

- Không được đâu bà ơi! - Quý ròm khẳng khẳng - Hồi trước ông Bruno thà bị thiêu sống trên giàn hỏa chứ không chịu thừa nhận mặt trời quay quanh trái đất đấy!

- Là sao? Cháu nói gì bà chẳng hiểu!

- Thế này này! - Quý ròm hùng hồn giải thích - Trước kia có một thời người ta cho rằng mặt trời quay chung quanh trái đất, còn trái đất thì đứng yên vì nó là trung tâm của vũ trụ. Đó cũng là quan điểm của Nhà thờ. Về sau, ông Copernicus rồi đến các ông Bruno, Galileo đều nói ngược lại, rằng mặt trời đứng yên và chính trái đất mới quay chung quanh mặt trời. Ông Bruno bị Giáo hội bắt giam tám năm và đưa ra Tòa án Tôn giáo nhưng ông thà bị hỏa thiêu chứ nhất định không chịu nói khác với suy nghĩ của mình! Thế đấy!

- Lạy chúa! - Bà trợn mắt - Sao cái ông Bruno gì gì đó điên quá vậy hở cháu? Cái nào quay quanh cái nào thì liên quan gì đến mình mà phải đưa lưng ra chịu chết? Người ta bảo sao cứ nói theo vậy có phải hơn không?

- Đâu thể nó như bà được! - Quý ròm bật cười - Người ta là nhà khoa học mà lại! Nhà khoa học thì không thể nói sai sự thật được!

- - Nhưng cháu có phải là nhà khoa học đâu! - Bà nhấp nháy mắt - Cháu cứ chép tướng cái câu đó thì đã sao!

Mặc cho bà dụ dỗ, Quý ròm vẫn không nao núng. Nó nói, về kiên quyết:

- Bây giờ cháu còn đi học nhưng biết đâu sau này cháu sẽ trở thành một nhà khoa học. Vì vậy cháu cần phải học tập theo ông Bruno.

Thấy không lay chuyển được đứa cháu cứng đầu, bà thở dài giận dỗi:

- Đã vậy thì mặc cháu! Nhưng mai mốt nhớ có chuyện gì thì đừng có kiếm bà mà nhè đấy nhé!

- Cháu sẽ không nhè đâu! - Quý ròm nheo mắt trêu bà - Nhà khoa học ai lại nhè!

- Khoa học cái tổ mẹ mày! Có mà bét đít với thằng Vũ!

Bà nói, tức tối và tuyệt vọng. Rồi bà hậm hực bỏ đi.

Chắc bà lo lắng cho mình lắm! Quý ròm nhìn theo bà, buồn rầu nhủ bụng. Nhưng nó không thể làm theo lời khuyên của bà. Nó đã quyết định rồi. Nó sẽ không chép phạt. Hoặc giả, nếu chép nó sẽ thay chữ "trò nhảm nhí" bằng một từ ngữ khác, ý nghĩa hơn và ít báng bổ hơn. Rồi mặc anh Vũ muốn làm gì thì làm.

Quý ròm nhìn lên tấm lịch trên tường. Hôm nay đã là ngày cuối cùng. Sáng mai, theo lời hẹn, nó phải nộp tờ giấy chép phạt cho anh Vũ nếu muốn cứu mớ chai lọ linh kinh của mình. Mặc dù đã quyết tâm bắt chước ông Bruno hy sinh tất cả cho khoa học nhưng mỗi lần nghĩ đến những dụng cụ và thiết bị mà mình đã cất công tom góp bấy lâu nay bỗng chốc bị ném tồm vào hố rác, Quý ròm không khỏi xót ruột. Những lúc ấy, nó phải nghĩ đến hình ảnh ủ rũ của Tiểu Long lúc ngồi ngoài vườn để tự trấn an mình. Ừ, dù sao sự hy sinh của mình cũng không phải là vô nghĩa! Với ba chục ngàn trong túi, hiện nay Tiểu Long chưa thể mua được con gấu bông cho nhỏ Oanh tội nghiệp, nhưng ít ra nó cũng đã cất giữ được một phần ba ước mơ của em gái mình. Những ngày sắp tới, nó và Tiểu Long sẽ nghĩ ra cách kiếm thêm tiền. Chắc chắn là sẽ có cách, mặc dù đó là cách gì thì nó chưa nghĩ ngay ra được.

Trước đây, Quý ròm định bàn với Tiểu Long tổ chức thêm một buổi biểu diễn ảo thuật có bán vé ngay tại nhà bạn mình. Nó đã suy tính kỹ càng về chuyện này. Khu phố Tiểu Long ở là khu phố của dân lao động nghèo, bọn trẻ con ở đó chắc chắn sẽ không đào đâu ra hai ngàn đồng để mua vé. Quý ròm dự tính chỉ bán vé với giá năm trăm đồng. Giá vé thấp nhưng nếu bọn nhóc chen kín cả mảnh sân phía sau nhà Tiểu Long thì số tiền kiếm được cũng không đến nỗi nào.

Nhưng kế hoạch đó chưa kịp thực hiện đã nhanh chóng bị phá sản. Nếu ngày mai Quý ròm không chịu nộp tờ chép phạt hoặc cố tình chép sai những lời anh Vũ dặn thì những dụng cụ hành nghề của nó có nguy cơ bị tan tành. Nghĩ đến đó, Quý ròm bất giác đưa mắt nhìn lên dãy chai lọ đủ kiểu đủ cỡ đang nằm im lặng xếp hàng trên giá gỗ sát tường. Ánh mắt của nó lúc này nom trù mẩn lạ. Có vẻ như nó đang thầm nói lời vĩnh biệt với những người bạn đã cùng mình chia bụi xẻ ngọt lâu nay!

Suốt buổi chiều hôm đó, Quý ròm cứ thấp tha thấp thỏm. Nó ở lì trong phòng học, không dám ló mặt ra ngoài. Nó sợ gặp anh Vũ. Nó sợ anh sẽ nhắc nó về chuyện nộp phạt.

Thực ra, nếu anh Vũ muốn gặp nó thì Quý ròm chẳng trốn đi đâu được, nhưng anh Vũ chẳng có ý định đó. Và lại, nghỉ trưa một chút xiu, anh đã vùng dậy dắt xe chạy đi chơi, đến tối mịt mới về.

Trong bữa cơm, Quý ròm thỉnh thoảng lại liếc về phía anh. Nhưng nó thấy anh chẳng tỏ vẻ gì khác lạ. Anh vẫn thản nhiên nhai cơm, thậm chí không hề nhìn nó.

Ngay cả khi ba xuýt xoa khôì hài:

- Chà, bữa nay chắc là có một tí "độc hại" trong canh hay sao mà nó ngọt ác!

Cả nhà đều phì cười, duy có anh chỉ nhếch mép một tí ti. Dường như anh đang bận tâm nghĩ ngợi một chuyện gì đó. Chuyện gì nhỉ, Quý ròm tự hỏi, chả rõ nó có dính dáng gì đến mình không!

Quý ròm mang nỗi băn khoăn vô tới tận phòng ngủ. Ngay cả khi đã lên giường rồi, nó vẫn nhìn trộm về phía anh nhưng anh vẫn tảng lờ.

Anh Vũ bật chiếc đèn nhỏ nơi đầu giường, duỗi mình trên tấm drap bà vưa vá lại, ung dung nằm đọc sách. Có vẻ như anh đã quên bằng lời giao hẹn hôm nào với đứa em khốn khổ đang bồi hồi trần trọc đằng kia.

Chương 9: Nhà Ả Thuật

Sáng hôm sau, khi Quý ròm dụi mắt lần bước ra phòng khách thì anh Vũ đã đi học.

Nó xuống bếp, rón rén lại gần bà:

- Bà này!
- Gì thế cháu?
- Sáng nay ấy mà! - Quý ròm đột nhiên lúng túng.
- Sáng nay sao?
- Anh Vũ ấy mà!
- Anh Vũ sao?
- Cháu định hỏi là... sáng nay trước khi đi anh Vũ có dặn lại gì không!
- Không! Không dặn gì cả!

Bà đáp, hơi mỉm cười, có lẽ đã đoán ra nỗi lo trong mắt Quý ròm.

Bắt gặp nụ cười của bà, Quý ròm đỏ mặt lần vội lên nhà trên. Nó ngồi vào bàn ăn, nhăm nháp qua quýt mẫu bánh mì nhỏ bà chưa phần, rồi chui vào phòng học. Đó là nơi trú ẩn tuyệt vời của nó. Xưa nay hễ gặp chuyện gì rắc rối, nó đều chui tọt vào đó.

Gần suốt buổi sáng, Quý ròm chống cằm ngồi suy tư bên bàn học. Đã mấy lần bà thò đầu vào lặng lẽ quan sát, nó cũng không hay biết.

Quý ròm cứ ngồi bất động hoài như thế. Có lúc nó lôi sách ra định đọc nhưng xem lướt vài dòng thấy chẳng lọt vào đâu được chữ nào, nó lại nhét sách vào chỗ cũ.

Mãi đến gần trưa, đoán anh Vũ sắp về tới, Quý ròm mới lấy giấy ra chép chép xóa xóa. Nó xé bỏ có đến chục tờ giấy, cuối cùng mới hài lòng với câu chép phạt đã được "cải biên" lại của mình: " Tôi không bao giờ lấy đồ của người khác để phục vụ cho những hoạt động khoa học của tôi nữa!".

Quý ròm mới chép được hơn mười câu thì có tiếng thẳng xe rít lên ngoài cửa. Chết rồi, anh Vũ về! Quý ròm nhét vội tờ giấy vào ngăn kéo rồi sè sè bước tới chỗ cửa phòng, nhướn cổ trông ra.

Không phải anh Vũ, mà là chị Ngần. Chị Ngần dựng xe trước hiên, thông thả bước vào nhà.

Sao chị Ngần lại đến vào giờ này kìa? Quý ròm hơi ngạc nhiên. Trước nay, bao giờ chị Ngần cũng đến chơi vào buổi chiều hoặc buổi tối, đó là khoảng thời gian anh Vũ có nhà. Hầu như chưa bao giờ Quý ròm thấy chị xuất hiện vào giờ này. Vậy mà trưa nay chị đến, lạ thật!

Nhưng Quý ròm chẳng buồn nghĩ ngợi lâu. Biết không phải anh Vũ về, nó thở phào một cái rồi quay lại bàn, lôi giấy ra ngồi chép tiếp.

Quý ròm mới chép thêm được hai câu thì cửa phòng bỗng xịch mở khiến nó phải ngừng tay thắc thỏm trông ra. Và nó chột tròn xoe mắt khi thấy chị Ngần đứng ngay trước cửa.

Quý ròm lật đặt đứng dậy kéo ghế mời:

- Chị ngồi chơi!

Chị Ngần không khách sáo gì. Chị bước lại ngồi xuống ghế và tươi cười hỏi:

- Phòng học của em đây hả?

- Dạ.

Quý ròm lí nhí đáp, bụng vẫn chưa hết kinh ngạc. Từ trước tới giờ mỗi khi đến nhà, chị Ngần thường ở ngoài phòng khách hoặc ngồi chơi trong phòng anh Vũ. Chưa bao giờ chị đặt chân vào phòng Quý ròm. Vậy mà không hiểu sao bữa nay chị lại "dời gót ngọc" vào đây. Chắc anh Vũ chưa về nên chị muốn kiểm nó trò chuyện trong khi chờ đợi! Nghĩ vậy nên Quý ròm liếc đồng hồ, nói:

- Anh Vũ chắc sắp về tới rồi!

Nào ngờ chị Ngần mỉm cười:

- Chị đến tìm em chứ đâu phải tìm anh Vũ!

- Tìm em? - Quý ròm như không tin vào tai mình.

- Dĩ nhiên là tìm em rồi!

Quý ròm chớp chớp mắt:

- Chị tìm em có chuyện gì không?

Chị Ngần không trả lời thẳng câu hỏi của Quý ròm. Mà hỏi lại:

- Nghe nói em giỏi môn lý hóa lắm phải không?

Không biết chị Ngần hỏi câu đó có ý gì, bụng Quý ròm giật thon thót. Nó chẳng rõ giữa câu hỏi của chị Ngần với hình phạt anh Vũ dành cho nó có liên quan gì với nhau hay không nên cứ ngồi trờ ra, quên cả trả lời:

- Sao, có phải không?

Thấy Quý ròm ngồi không nhúc nhích, chị Ngần lại hỏi.

Quý ròm hít mạnh một hơi rồi cắn môi, bẽn lẽn:

- Ai nói với chị vậy?

- Anh Vũ nói.

Câu trả lời của chị Ngần làm Quý ròm há hốc mồm:

- Anh Vũ nói với chị vậy hả?

- Ừ. Ảnh còn bảo về các môn vật lý và hóa học có khi em còn giỏi hơn ảnh và chị nữa!

- Không có đâu! Đó là ảnh nhạo em đấy thôi!

Quý ròm phủ nhận lời khen của anh Vũ nhưng giọng nó lại nhuốm vẻ xúc động. Nó không hiểu tại sao anh Vũ vốn xem những "hoạt động khoa học" của nó bằng nửa con mắt bây giờ lại "bốc" nó lên tận mây xanh như thế. Trong một thoáng, Quý ròm bỗng nhớ tới ánh mắt khác lạ của anh Vũ nhìn nó hôm nó "thuyết trình" về đề tài "bột ngọt" trong bữa cơm cách đây mấy ngày. Phải chăng kể từ giây phút đó anh Vũ đã hiểu rằng những gì mà nó say mê đeo đuổi không phải chỉ là trò trẻ con như anh tưởng?

Quý ròm nhìn chị Ngần, ngờ ngợ hỏi:

- Anh Vũ nói với chị hồi nào vậy?

- Chiều hôm qua! - Chị Ngần tủm tỉm - Khi chị nhờ ảnh giải giúp chị một câu đó có liên quan đến hiện tượng vật lý, ảnh chịu thua và bảo chị đi hỏi em!

Quý ròm vừa tò mò vừa phấp phồng. Nó sợ nếu chị Ngần nói ra, nó cũng mít đặc luôn thì thật là mắc cỡ. Nhưng cuối cùng không cưỡng được sự hiếu kỳ, nó buột miệng hỏi:

- Câu đó gì vậy chị?

Chị Ngần vuốt tóc:

- Người ta đổ tại sao điều thuốc ta hút, chỗ đầu cháy có khói màu xanh, còn khi ta thở khói ra thì nó có màu trắng vàng.

Nghe chị Ngần đọc câu đố, Quý ròm bồng phì cười.

- Em cười gì vậy? - Chị Ngần ngơ ngác - Bộ chị đọc sai hả?

- Không phải là đọc sai! - Quý ròm cố nín cười - Nhưng em nghe chị hỏi, em cứ nghĩ là chị nghiệm thuốc lá ghê lắm!

- Em đừng có mà trêu chị! - Chị Ngần làm bộ cung tay - Câu này chị đọc được trên báo chứ đâu phải do chị nghĩ ra!

- À, em biết rồi! - Quý ròm gật gù - Chị đọc trong mục "Đố vui" chứ gì?

Chị Ngần sáng mắt lên:

- Phải rồi! Như vậy là em cũng hay chơi trò giải đố trên báo lắm phải không?

Quý ròm quệt mũi:

- Trước đây thì có, nhưng bây giờ thì em hết thích rồi!

- Tại sao vậy?

Câu hỏi của chị Ngần khiến Quý ròm ngập ngừng. Nó cảm thấy lý do của nó không khiêm tốn lắm. Thực ra năm ngoái nó vẫn còn say mê trò giải câu đố trên các báo. Nhưng kể từ đầu năm nay, trò chơi đó không còn hấp dẫn nó nữa. Càng ngày những câu đố, kể cả những câu đố mẹo, càng trở nên ít kích thích trí tò mò của nó. Bây giờ Quý ròm đã có thể giải đáp hầu hết những câu đố hóc búa một cách dễ dàng. Vì vậy nó đâm chán. Tất nhiên Quý ròm không muốn nói ra sự thật. Nó không muốn chị Ngần nghĩ nó là đứa huênh hoang hay tự cao tự đại.

- Tại lúc này em bận học! - Quý ròm đáp, nó khịt khịt mũi để che giấu sự bối rối.

Chị Ngần chớp chớp mắt:

- Thế câu đố vừa rồi, em giải đáp được không?

- Dạ được! - Quý ròm liếm môi rồi lấy vẻ nghiêm trang, hăng giọng - Sở dĩ khói ở đầu điều thuốc đang cháy có màu xanh bởi vì nó có những hạt rất nhỏ, những hạt này làm khuếch tán ánh sáng và cho thấy màu xanh tức là màu ánh sáng có bước sóng ngắn. Còn màu trắng vàng vì những hạt này lúc đó đã bị hơi nước bao bọc chung quanh!

Rồi nhìn vẻ mặt đang ngẩn ra của chị Ngần, Quý ròm chép miệng nói thêm:

- Hiện tượng này cũng giống như khi ta nhìn thấy màu xanh của bầu khí quyển và màu trắng vàng của những đám mây vậy!

Nghe Quý ròm giải thích một lèo, đôi mắt chị Ngần ánh lên vẻ thán phục. Chị chắc lưỡi trầm trồ:

- Anh Vũ nói quả không ngoa! Em đúng là "siêu" thật!

Được chị Ngần khen, Quý ròm sướng phổng mũi. Ở trường, nó vẫn thường được thầy cô và bạn bè khen ngợi, thậm chí trong những cuộc thi thể thao cấp thành phố, nó còn được xem là niềm tự hào của toàn trường. Nhưng những điều đó từ lâu đã là chuyện bình thường đối với Quý ròm. Còn chị Ngần lại khác. Lời khen của chị có một giá trị đặc biệt.

Chị Ngần không chỉ khen Quý ròm. Chị còn nói:

- Bây giờ em đọc lại lời giải cho chị chép đi!

Đề nghị của chị khiến Quý ròm cảm thấy mình quan trọng hẳn lên. Nó sửa lại thể ngồi rồi khoanh tay trước ngực, chậm rãi đọc từng lời cho chị chép, dáng điệu rất là trịnh trọng.

Đúng lúc đó, anh Vũ về.

Anh bước vào phòng, môi mím lại để khỏi bật cười khi thấy chị Ngần đóng vai cô học trò ngoan ngoãn, còn Quý ròm thì nghiêm trang, oai vệ như một ông giáo khó tính.

- Ngần mới tới hả? – Anh hỏi, không nhìn về phía Quý ròm.

Chị Ngần ngừng tay ngược lên, giọng vui vẻ:

- Ừ, Ngần mới tới! – Rồi chị hớn hờ khoe – Quý đã giải giúp Ngần được câu đó rồi!

- Vậy hả? – Anh Vũ hất đầu – Thôi, Ngần chép tiếp đi!

Từ khi anh Vũ xuất hiện, Quý ròm đánh mất ngay sự ung dung trước đó. Đang hùng hồn đọc cho chị Ngần chép, nóng bỏng im bật và thu hai tay xuống găm bàn, chẳng để làm gì. Chỉ đến khi nghe anh Vũ giục chị Ngần, nó mới tăng hăng hai, ba cái để lấy lại bình tĩnh rồi rụt rè đọc tiếp.

Hoàn toàn không hay biết gì về mối quan hệ "gay cấn" giữa hai anh em, chép xong lời giải, chị Ngần buông bút xuống và cười cười nhìn Quý ròm:

- Chị còn một câu nữa!

Nghe chị Ngần nói vậy, anh Vũ đưa mắt nhìn Quý ròm có ý dò hỏi. Nhưng Quý ròm lại hiểu khác. Đang bị ám ảnh bởi chuyện nộp bản chép phạt, vừa bắt gặp cái nhìn của anh, nó giật thót và lật đặt thò tay vào ngăn kéo lôi tờ giấy đã chuẩn bị sẵn ra, bụng lo ngay ngáy về việc đã đổi chữ “những trò nhảm nhí” trong nguyên văn thành “những hoạt động khoa học” một cách tự tiện và có vẻ gì đó như là thách thức.

Nhưng may mắn làm sao, thấy Quý ròm lo lắng chìa tờ giấy ra, anh Vũ đã vội vàng xua tay:

- Thôi, chuyện đó coi như xong rồi!

Thái độ của anh Vũ bất ngờ đến mức phải ngỡ người ra một hồi Quý ròm mới hiểu. Nó sung sướng thở một hơi dài, cảm thấy người tự dưng nhẹ bồng. Gánh nặng mấy ngày qua vẫn đè nặng trong tâm trí nó chợt biến mất một cách vô hình, hết như bức tượng Nữ thần Tự do ở cảng New York bị biến mất thành linh trong màn biểu diễn của nhà ảo thuật David Copperfield vậy.

Chị Ngần không hiểu ắt giáp gì, trố mắt hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Ồ, có gì đâu! – Anh Vũ lấp lửng - Chỉ là chuyện vặt thôi!

- Chị bảo còn một câu nữa là câu gì vậy? - Quý ròm láu lỉnh vọt miệng chen ngang.

Quả nhiên, nghe Quý ròm hỏi, chị Ngần quên bém mất thắc mắc. Chị đưa tay bóp bóp trán:

- À, câu đó là như thế này. Trong một cuộc thi điền kinh, khi trọng tài bắn phát súng lệnh ra hiệu xuất phát thì giữa người khán giả ngồi trên khán đài cách chỗ trọng tài đứng khoảng 100 mét với người thính giả nghe tường thuật trực tiếp qua ra-đi-ô cách đó 1000 ki-lô-mét, ai là người nghe tiếng súng trước tiên?

Chị Ngần hỏi Quý ròm những câu đố lý thú đến nỗi anh Vũ ngồi cạnh cũng thần người ra suy nghĩ. Anh đoán là người thính giả ở xa nghe tiếng súng trước thì chẳng ai mất công đánh đố làm gì. Nhưng tại sao người ở xa nghe thấy tiếng súng trước người ở gần thì anh lại không thể giải thích suôn sẻ được vì vậy anh ngồi im đưa mắt nhìn Quý ròm.

Khác với lần trước, lần này Quý ròm nhú mày ra vẻ băn khoăn tợn. Chị Ngần nhìn lom lom vào mặt Quý ròm, lo âu hỏi:

- Câu đố khó quá hả em?

Quý ròm lắc đầu:

- Câu đó không khó, nhưng thiếu những giả thiết cụ thể thành ra không rõ ràng!

- Không rõ ràng? - Chị Ngần ngơ ngác.

- Lẽ ra câu đố phải chi biết vị trí chính xác của người tường thuật viên!

- Quý ròm chậm rãi giải thích - Nếu anh ta ngồi trên khán đài thì người khán giả sẽ nghe thấy tiếng súng trước. Còn nếu anh ta cầm mi-crô đứng ngay tại điểm xuất phát cuộc thi, nghĩa là đứng kế người bắn súng hiệu, thì người thính giả nghe thấy tiếng súng trước tiên!

- Làm sao mà người ở xa 1000 ki-lô-mét lại có thể nghe thấy tiếng súng trước người ở cách đó chỉ 100 mét được? - Chị Ngần kêu lên, giọng nghi hoặc.

Quý ròm mỉm cười:

- Chuyện này chẳng có gì lạ! Bởi khi trọng tài bắn phát súng lệnh thì sóng âm của tiếng nổ sẽ biến đổi thành sóng điện trường vô tuyến thông qua máy phát tại chỗ. Sóng điện trường được phát lên không trung và truyền đi trong không khí với vận tốc khoảng 300.000 ki-lô-mét/giây. Trong khi đó sóng âm truyền trong không khí chỉ đạt vận tốc khoảng 343 mét/giây. So sánh hai vận tốc, chị sẽ thấy trong khi sóng âm đi được một mét thì sóng điện trường đã đi được gần 900 ki-lô-mét. Như vậy người thính giả ở xa nghe thấy tiếng súng trước người ngồi xem trên sân là chuyện tất nhiên!

Anh Vũ ngồi bên chăm chú nghe, đầu gục gà gục gặc. Còn chị Ngần thì đợi Quý ròm dứt câu liền hớn hờ reo lên:

- Hay quá! Nếu em không cắt nghĩa rõ ràng như vậy, chị chẳng tài nào lần ra nổi!

Rồi lật vội cuốn tập trên tay, chị nhanh nhẩu giục:

- Bây giờ em nói lại lần nữa đi!

Quý ròm gãi đầu:

- Nhưng còn vị trí của người tường thuật...

- Không sao! - Chị Ngần hăm hờ - Nếu đề bài không rõ ràng thì mình cứ nêu cả hai trường hợp. Có vậy tòa báo họ mới sợ!

Nhìn bộ tịch hăng hái của chị Ngần, Quý ròm không khỏi cười thầm. Chị cũng "hiếu thắng" hết như mình! Nó nhủ bụng và cảm thấy vui vui với điều vừa khám phá.

Ngày hôm nay quả thật là ngày vui của Quý ròm. Suốt cả buổi sáng nó cứ thấp thỏm không yên, bụng lúc nào cũng lo ngay ngáy đến số phận của đồng chai lọ bảo bối. Cứ nghĩ tất cả thế là đi tong hết, vậy mà trong phút chốc mọi sự lại đảo lộn từng phèo, thật không thể nào tin được! Chị Ngần xuất hiện như một bà tiên bước ra từ những câu chuyện cổ, kéo theo cả sự thay đổi thái độ của anh Vũ. Còn Quý ròm từ vị trí là một tên tội phạm bỗng chốc nhảy vọt lên vai trò của một vị cứu tinh vĩ đại, oai phong ra phết!

Nhưng điều hạnh phúc hơn hết là cuối cùng, trên con đường khoa học gian nan của mình, Quý ròm đã tìm được một người bạn tâm đắc là chị Ngần. Chị Ngần khoái nó đến mức sau khi chép xong lời giải cho câu đồ thứ hai, liền chớp chớp mắt gạ:

- Nghe anh Vũ nói em làm trò ảo thuật hay lắm phải không? Bây giờ em biểu diễn vài trò cho chị xem với!

- Trò ảo thuật ấy à?

Không ngờ chị Ngần lại yêu cầu đột ngột như vậy, Quý ròm đâm lúng túng. Miệng nó hỏi lại mà mắt thì lăm lét nhìn anh Vũ.

Biết Quý ròm còn ngần ngại sau những chuyện vừa rồi, anh Vũ khẽ hắng giọng:

- Biến nước thành lửa, lấy máu vẽ tranh gì gì đó!

Anh nói, giọng cố làm ra vẻ thờ ơ nhưng rõ ràng ngụ ý trấn an Quý ròm.

Quý ròm làm gì chẳng hiểu biết điều đó. Nó còn biết vì mới trách phạt nó cách đây ba ngày nên lúc này anh Vũ không tiện cổ vũ nó một cách mạnh mẽ. Nhưng dù sao đi nữa anh Vũ ngày hôm nay đã không còn là anh Vũ của những ngày trước đó. Và Quý ròm chẳng mong gì hơn nữa.

Nhưng khi nó cúi xuống định với tay kéo thùng các-tông dưới gầm bàn ra thì bà đã thò đầu vào phòng:

- Ra ăn cơm đi các cháu!

Chương 10: Nhà Ả Thuật

Chị Ngần tới vào khoảng chín giờ.

Hôm qua Quý ròm hẹn với chị là sáng nay nó sẽ biểu diễn cho chị xem một vài trò lạ mắt. Chị Ngần thích lắm. Chị bảo tuần tới chị đi picnic với một đám bạn, vì vậy chị muốn có một trò hay hay nào đó để góp vui với bạn bè. Nghe chị nói vậy, Quý ròm cười cười:

- Cái đó thì chị khỏi lo! Rồi chị sẽ có khối trò!

Tới nơi, chào bà xong, chị Ngần rào ngay lại phòng Quý ròm.

- Em chuẩn bị xong chưa? - Vừa bước vào, chị Ngần đã lật đặt hỏi.

- Xong rồi! - Quý ròm tươi tỉnh chỉ tay vào chiếc thau thủy tinh đặt trên bàn - Chị thấy cái gì đây không?

Chị Ngần ngồi xuống ghế, tò mò nhìn chiếc thau:

- Chiếc thau chứ cái gì? Nước gì trong veo trong đó vậy?

Quý ròm mỉm cười:

- Nước lạnh!

Rồi nó cầm hai mảnh thủy tinh vỡ đặt sẵn trên bàn giơ lên, mặt nghiêm lại:

- Quý bà xem đây! Đây là một chiếc ly đã vỡ làm hai mảnh! Quý ông...

Đang nói, Quý ròm bỗng khựng lại. Nó sực nhớ trong phòng lúc này chỉ có chị Ngần và nó, liền đỏ mặt chữa thẹn:

- Chết rồi, em quen miệng...

Chị Ngần vui vẻ:

- Quen miệng cũng chả sao! Chỉ có điều ở đây chẳng có "quý ông" nào hết!

Quý ròm cố mím chặt môi nhưng chẳng làm sao lấy lại được vẻ trang nghiêm khi nãy. Nó đành toét miệng cười:

- Bây giờ chị xem đây! Em sẽ bỏ hai mảnh vỡ này vào chiếc thau!

Nói xong, trước cặp mắt hau háu của chị Ngần, Quý ròm từ từ hạ tay xuống và nhúng hai mảnh thủy tinh vào thau nước.

Lạ thay, mảnh thủy tinh nhúng tới đâu liền biến mất tới đó! Đến khi Quý ròm buông tay thì hai mảnh thủy tinh hoàn toàn chìm hẳn vào trong nước và tan biến không còn một dấu vết.

Chị Ngần chồm người tới trước cố nhìn cho kỹ hơn. Nhưng chị chỉ thấy trước mặt là một thấu nước trong suốt. Những mảnh ly vỡ chẳng rõ đi đâu.

- Chẳng lẽ chúng lại tan trong nước? - Chị nhìn Quý ròm, ngẩn ngơ hỏi.

Quý ròm cười bí ẩn:

- Không những chúng chỉ tan đi, mà sau khi tan chúng tự động biến thành một chiếc ly mới!

Vừa nói Quý ròm vừa thò tay vào thấu nước và nhẹ nhàng nhấc lên một chiếc ly lành lặn, mới nguyên trước vẻ mặt sững sờ của chị Ngần.

Chị Ngần trở mắt nhìn chiếc ly Quý ròm vừa vớt lên có đến gần một phút. Mãi một lúc, chị mới ấp úng:

- Làm sao có thể như thế được!

Quý ròm nhún vai:

- Thì đã bảo là ảo thuật mà lại!

Chị Ngần chìa tay ra:

- Em đưa chiếc ly cho chị xem một tí nào!

Sau khi cầm chiếc ly trong tay, chị Ngần xoay tới xoay lui, nghiêng nghiêng ngó ngó, thậm chí chị còn đưa lên tận mắt sẫm soi từng li từng tí. Xem xét một hồi, chẳng phát hiện được điều gì khả nghi, chị đành tặc lưỡi đưa trả chiếc ly cho Quý ròm:

- Hay thật! Chẳng tìm thấy chỗ giáp mí đâu cả! Cứ hệt như một chiếc ly nguyên!

Rồi chị nhìn Quý ròm, cười cầu tài:

- Em làm sao hay vậy? Nói cho chị biết đi!

Quý ròm nhăn nhó:

- Em nói ra chị sẽ hết thấy hay liền!

- Không sao đâu! Em cứ nói đi! - Chị Ngần nhanh nhẩu - Dù thế nào đi nữa chị vẫn cứ thấy trò này hay như thường!

- Thôi được! Chị hãy xem đây!

Quý ròm thở một hơi dài và lại thò tay vào thầu nước. Đến khi Quý ròm rút tay lên, chị Ngần liền bật lên một tiếng la hoảng:

- Trời đất! Ở đâu ra vậy?

Ở trong tay Quý ròm lúc này là hai mảnh ly vỡ khi nãy. Nó thả những mảnh vỡ xuống bàn, hóm hỉnh:

- Thì ở trong thầu nước ra chứ đâu!

Chị Ngần quay sang chiếc ly lành lặn:

- Thế còn chiếc ly này?

- Thì cũng ở trong thầu.

Mắt chị Ngần tròn xoe:

- Nhưng chị có nhìn thấy gì trong thầu nước đâu!

- Làm sao chị thấy được! - Quý ròm mỉm cười - Chị xem lại lần nữa nè!

Quý ròm lại cầm lên chiếc ly và nhặt hai mảnh vỡ bỏ vào thầu nước.

Cũng hết như lúc nãy, tất cả khi chìm vào nước đều biến mất tăm mất tích. Cứ như Quý ròm chưa hề bỏ một thứ gì vào thầu vậy.

- Bây giờ thì chị hiểu rồi! - Chị Ngần gật gù - Có nghĩa là em đã đặt sẵn chiếc ly kia trong thầu từ trước?

Rồi không đợi Quý ròm xác nhận, chị thắc mắc tiếp:

- Nhưng làm sao những chiếc ly có thể vô hình khi ở trong nước được?

- Thực ra đây không phải là nước lạnh! - Quý ròm khịt khịt mũi - Nước đựng ở trong thầu vốn là một thứ chất lỏng không màu được điều chế từ tétraclobenzen. Chất lỏng này có cùng chiết suất với thủy tinh, vì vậy những vật dụng bằng thủy tinh khi ngâm trong đó lập tức trở nên vô hình!

- Thì ra vậy! - Chị Ngần thở phào, thỏa mãn vì đã biết được chìa khóa của sự bí mật. Nhưng liền sau đó, chị lộ vẻ băn khoăn - Trò này hay thì hay thật nhưng không thể diễn trong buổi picnic được! Thầu lọ công kênh, để vỡ như thế này làm sao mà đem đi!

- Vậy để em bày cho chị trò khác! - Quý ròm nhiệt tình.

Nói xong, nó rút từ trong ngăn kéo một tấm bìa cứng đặt lên bàn.

- Trò "lấy máu vẽ tranh" hả? - Chị Ngần nhìn tấm bìa dựng đứng, hồi hộp hỏi.

- Không! - Quý ròm quệt mũi - Trò này hay hơn nhiều!

Đang hào hứng quảng cáo, sức nhớ ra một việc quan trọng, Quý ròm nhón nhác:

- Chết rồi! Chị đợi em một chút!

Rồi không để chị Ngần kịp hỏi lại, nó ba chân bốn cẳng phóng ra khỏi phòng.

Quý ròm chạy tọt ra cổng, một lát lại chạy vào. Lần này, vừa đặt chân tới cửa, nó đụng ngay phải bà.

Bà đang lúi húi quét hiên, nghe tiếng chân, liền ngược lên:

- Này, này, cháu làm gì mà chạy bổ nháo bổ nhào thế? Thông thả mà đi không được hay sao!

- Dạ.

Quý ròm hăm đà phi lại. Nó bước chầm chậm, mắt vẫn cảnh giác nhìn bà, một tay giấu sau lưng.

Nhưng bà đã quá quen với những "thủ đoạn" của Quý ròm. Bà đứng thẳng người lên, hất đầu hỏi:

- Cháu lại giấu cái gì nữa đấy?

- Có gì đâu ạ! - Mắt Quý ròm chớp lia chớp lịa - Cháu chỉ mua một cục kẹo thôi!

Bà có vẻ không quan tâm đến câu trả lời của Quý ròm. Bà nhìn sững phía sau lưng nó, kinh ngạc kêu lên:

- Lại có khói nữa! Cháu lại định nghịch với lửa như lần trước hay sao?

- Đây là khói chứ không phải là lửa!

Quý ròm cười khố, rồi như để chứng minh lời nói của mình, nó bấm bụng chìa bàn tay giấu sau lưng ra.

- Lạy chúa! - Bà sống sờ nhìn điều thuốc đang ngùn khói trên tay đứa cháu, miệng lắp bắp - Bây giờ cháu lại tập tành cái trò hút sách này nữa ư?

- Không phải là hút! - Quý ròm gãi tai - Cháu chỉ dùng nó để làm... thí nghiệm khoa học thôi!

Lời giải thích của Quý ròm giúp bà yên tâm được một chút. Nhưng bà vẫn lầu bàu:

- Khoa học với chả khoa học! Chẳng lẽ anh Vũ của cháu chưa ném hết cái đồng chai lọ linh kinh của cháu đi hay sao?

- Anh Vũ chả mắng cháu về chuyện đó nữa đâu bà ơi! - Quý ròm toét miệng cười - Anh còn bảo cháu dạy chị Ngần làm trò ảo thuật nữa cơ đấy!

Rồi trước vẻ mặt ngạc nhiên đến sửng sốt của bà, Quý ròm co giò phóng vèo qua cửa sổ và sau ba cú nhảy đã đứng chễm chệ ở trong phòng.

Chị Ngần nhìn điều thuốc trên tay Quý ròm:

- Cái này để làm gì vậy?

- Để làm như thế này này!

Vừa nói Quý ròm vừa dí đầu thuốc đang cháy vào tấm bìa trên bàn.

Ngay tức khắc, tấm bìa bén lửa. Nhưng nó chỉ cháy theo những đường ngoằn ngoèo. Những phần còn lại vẫn không hề bị ảnh hưởng.

Trong thoáng chốc, những con chữ dần dần hiện lên từng nét một theo đà lửa cháy và đến khi ngọn lửa cháy hết, trên tấm bìa hiện lên rõ mồn một hai chữ "Văn Ngũ".

- Hai chữ này nghĩa là gì? - Chị Ngần ngơ ngác hỏi.

- Chị không biết hai chữ này thật hả? - Quý ròm hỏi lại bằng giọng tinh quái.

Chị Ngần vẫn thật thà:

- Làm sao chị biết được! Lạ hoắc à!

Quý ròm nheo mắt, láu lỉnh:

- "Văn Ngũ" tức là "Vũ Ngần" đấy!

- Chị cốc cho em một cái bây giờ!

Chị Ngần đỏ mặt la lên. Nhưng chị vừa chồm tới thì Quý ròm đã kịp lùi tuốt ra xa.

- Đứng, đứng! - Quý ròm xua tay rồi rít - Nếu chị không thích hai chữ này thì thôi! Em sẽ làm cho chị hai chữ khác!

- Nhớ đấy nhé! - Chị Ngần hăm he - Em mà còn giở trò nghịch tinh, chị sẽ méc anh Vũ đấy!

- Được rồi! - Quý ròm cười hì hì - Hôm nào sắp tới ngày đi pic-nic, chị báo em, em sẽ chuẩn bị sẵn cho chị một tấm bìa khác!

Chị Ngần gục gặc đầu, rồi chị tò mò hỏi:

- Nhưng em làm thế nào mà lửa cháy thành chữ thế?

- Có gì đâu! - Quý ròm nhún vai - Những con chữ cháy được là do bị oxy hóa bởi dung dịch kali nitrate. Trước đó em đã dùng kali nitrate kẻ chữ lên tấm bìa. Hễ gặp lửa là những chữ này tự độc bốc cháy!

Nghe vậy chị Ngần mừng rỡ:

- Nếu chỉ đóng giản như em nói thì trò này có thể diễn trong buổi đi chơi sắp tới được đây!

- Dĩ nhiên rồi! - Quý ròm gật gù, vẻ đắc ý - Nhưng chưa hết đâu! Em sẽ chỉ cho chị thêm một trò nữa!

- Hay bằng trò vừa rồi không? - Chị Ngần phập phồng hỏi.

- Rồi chị sẽ thấy!

Quý ròm đáp lấp lửng. Rồi thò tay vào ngăn kéo, nó lấy ra một cây kim dài và năm quả bong bóng chưa thổi đặt lên bàn.

Quý ròm chum miệng thổi một quả cho căng phồng lên rồi một tay cầm quả bóng một tay cầm cây kim, nó nheo mắt nhìn chị Ngần:

- Nếu cây kim đâm vào quả bóng thì theo chị điều gì sẽ xảy ra?

Chị Ngần chớp mắt:

- Dĩ nhiên là quả bóng sẽ nổ!

- Chưa chắc!

Vừa nói Quý ròm vừa từ từ dí sát mũi kim nhọn vào quả bóng.

Chị Ngần bắt giắc nhắm tịt mắt lại, còn hai tay thì bịt chặt lấy tai.

- Chị mở mắt ra chứ! - Quý ròm hắng giọng - Xem ảo thuật ai lại nhắm mắt bao giờ!

Chị Ngần khăng khăng:

- Kệ chị!

Quý ròm khế nhún vai. Nó lặng lẽ nhấn mạnh cây kim vào quả bóng:

- Xong rồi!

Chị Ngần không mở mắt ra ngay. Chị sợ bị Quý ròm đánh lừa. Mãi một lúc, chị mới hé hé mắt rồi từ từ mở ra. Và đến khi nhìn thấy rõ rệt cây kim đã đâm xuyên qua quả bóng mà quả bóng vẫn căng tròn như cũ, mắt chị trở lên:

- Ôi, hay quá!

Quý ròm cười khoái chí. Nó không nói gì, chỉ mỉm cười cầm chuỗi kim kéo nhẹ.

Lần này thì chị Ngần không nhắm mắt nữa. Chị nín thở nhìn sững cây kim đang được Quý ròm nhẹ nhàng rút ra khỏi quả bóng và chỉ đến khi Quý ròm đã rút hẳn cây kim ra mà quả bóng vẫn không phát nổ, chị mới thở phào reo lên:

- Thật tuyệt vời! Đúng là không thể nào tin được!

Quý ròm chìa cây kim và quả bóng về phía chị Ngần, vui vẻ:

- Chị làm thử xem!

Chị Ngần rụt cổ:

- Eo ôi, chị không dám đâu!

- Chị đừng sợ! - Quý ròm trấn an - Đây là quả bóng đặc biệt mà!

Được Quý ròm bảo đảm, chị Ngần rụt rè cầm lấy cây kim và quả bóng. Nhưng chị vẫn để cây kim xa xa, không dám đâm vào.

- Chị cứ chích mạnh vào đi! - Quý ròm động viên - Không hề gì đâu!

Chẳng biết làm sao, chị Ngần đành nhắm mắt mím môi "chích mạnh".

"Đoàng" một tiếng, quả bóng nổ tung. Còn chị Ngần thì bật lùi ra sau mấy bước, mặt mày tái xanh tái xám...

- Ơ... ơ...

Hồn vía lên mây, chị đặt tay lên ngực, miệng kêu lên những tiếng bàng hoàng.

Quý ròm nhăn răng cười:

- Tại chị chích mạnh quá! Mạnh vừa vừa thôi!

Nó liền thối một quả bóng khác, rồi nhón lấy cây kim trên bàn tay vẫn còn run rẩy của chị Ngần, liếm môi bảo:

- Chị xem em làm đây này!

Quý ròm thận trọng đặt mũi kim sát vào quả bóng, đâm vụt một cái. Cây kim chui vào bên trong một cách gọn gàng. Nó thả tay ra, cây kim vẫn còn cắm nơi quả bóng, khẽ rung rinh.

Chị Ngần thuồn mặt nhìn, cố nhớ lấy động tác của Quý ròm.

Quý ròm lại rút cây kim ra. Nhưng lần này, nó chưa kịp đưa cho chị Ngần đã nghe đằng trước nhà có tiếng léo nhéo và trong thoáng mắt, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đã tươi cười xuất hiện nơi cửa phòng.

Vừa nhác thấy cắt mắt kính lấp loáng của nhỏ Hạnh, bụng Quý ròm đã giật thon thót. Ai chứ nhỏ Hạnh thì nó biết tòng tòng tong mọi mảnh khoe của Quý ròm. Làm trò trước mặt nó chẳng khác nào lấy vải thưa che mắt thánh. Nhưng khách tới nhà chả lẽ không tiếp, Quý ròm đành cười gượng gạo:

- Mấy bạn ngồi chơi đi!

Rồi quay sang chị Ngần, nó giới thiệu:

- Đây là Hạnh và Tiểu Long, bạn em!

Chị Ngần nhìn hai đứa trẻ, miệng xuýt xoa:

- Các em ngồi xem!

- Bạn Quý ròm làm ảo thuật hay lắm đấy!

Nhỏ Hạnh nhận xét bằng giọng điệu tự nhiên nhưng Quý ròm cứ thấy nhồn nhột. Nó chẳng hiểu nhỏ Hạnh nói thật lòng hay có ý giễu cợt nó.

Quý ròm phớt lờ, quay nhìn Tiểu Long vẫn đang đứng đực giữa phòng:

- Ngồi ghế đi chứ!

Tiểu Long nhe răng cười:

- Tao đứng xem cho rõ!

Lúc này chị Ngần đã đón lấy quả bóng và cây kim từ tay Quý ròm. Và bắt chước Quý ròm, chị cẩn thận đưa mũi kim sát vào quả bóng, nhấn phụp một phát. Nhưng trái với ý nghĩ của chị, quả bóng lại nổ đánh "đoàng".

Chị Ngần giật nảy người, nhưng không đến nỗi hốt hoảng thối lui như khi nãy.

Nhìn vẻ mặt ngẩn ngơ của chị, Quý ròm nhăn mũi:

- Tại chị làm sao ấy!

- Chị có làm sao đâu! - Chị Ngần nuốt nước bọt - Chị làm giống hệt em thôi!

- Giống hệt đâu mà giống hệt! Chị xem lại lần nữa nè!

Quý ròm thổi một quả bóng khác rồi lại cầm cây kim đâm vào rút ra một cách nhẹ nhàng.

Tiểu Long đứng bên cạnh bỗng dưng cảm thấy ngứa tay:

- Mà đưa tao làm thử nào!

Quý ròm đưa cây kim và quả bóng cho Tiểu Long, kèm theo lời đe dọa:

- Coi chừng nổ đấy!

- Không nổ đâu! - Tiểu Long cố nói cứng.

Nhỏ Hạnh nãy giờ ngồi im bỗng bất thần vọt miệng:

- Nổ là cái chắc!

Nghe nhỏ Hạnh tuyên bố có vẻ dứt khoát, Tiểu Long đâm chột dạ. Nó liếc nhỏ Hạnh, tần ngần hỏi:

- Sao bạn biết?

Quý ròm trợn mắt nhìn nhỏ Hạnh tỏ ý hăm he nhưng nhỏ Hạnh vẫn tảng lờ. Nó đẩy gọng kính trên sống mũi, thản nhiên:

- Sao lại không biết! Hể bạn đâm sai chỗ là nó nổ liền!

Trong khi Quý ròm mặt nhăn mày nhí thì Tiểu Long cúi đầu tò mò quan sát quả bóng trên tay. Chị Ngần cũng xích lại nghiêng đầu ngắm nghía.

Xoay ngang xoay dọc quả bóng một lát vẫn chẳng phát hiện ra điều gì khác lạ, Tiểu Long đang định giơ kim đâm đại thì chị Ngần bỗng la lên:

- Ôi, có cái gì sáng sáng đây nè!

- Đâu? Cái gì đâu?

Tiểu Long hấp tấp hỏi và theo tay chỉ của chị Ngần, quả nhiên nó trông thấy một vết sáng lấp lánh trên quả bóng. Vết này rất nhỏ, cỡ bằng móng tay út, lại cùng màu với quả bóng, mắt thường không thể thấy được. Nếu Tiểu Long không tình cờ xoay vết này về phía ngọn đèn khiến nó phản chiếu ánh sáng thì chị Ngần có tinh mắt đến đâu cũng không tài nào phát giác ra.

Cả hai lập tức dí sát mắt vào vết sáng khả nghi này. Nhưng sau một hồi chụm đầu "nghiên cứu", cả Tiểu Long lẫn chị Ngần vẫn chẳng đoán ra cái vết sáng đó là thứ quái quỷ gì.

Quý ròm đứng đằng sau chiếc bàn lặng lẽ theo dõi, chẳng nói một lời. Chỉ đến khi Tiểu Long thò tay định thử cào lên vết sáng, nó mới trầm giọng bảo:

- Khỏi cào! Đó là miếng băng keo!

- Băng keo? - Tiểu Long ngẩn người - Băng keo để làm gì?

Quý ròm chưa kịp trả lời thì nhỏ Hạnh đã cười khúc khích:

- Băng keo giúp cho quả bóng khỏi bị rách khi mũi kim đâm vào chứ để làm gì!

Lời giải thích của nhỏ Hạnh khiến Tiểu Long vỡ lẽ. Nó liền dí mũi kim vào ngay chỗ miếng băng keo chích mạnh một cái. Quả nhiên mũi kim xuyên qua ngọt xớt mà quả bóng vẫn y nguyên.

Chị Ngần reo lên:

- Hay quá! Cho chị thử một cái nào!

Sau khi "làm thử một cái" mà quả bóng vẫn... không chịu nổ, chị Ngần mừng rơn. Chị nhìn Quý ròm, hào hứng:

- Bạn chị mà thấy chị làm như thế này, tụi nó sẽ phục lẫn ra mất!

Rồi dường như đã thỏa mãn với hai màn ảo thuật vừa học được sáng nay, chị Ngần liền cáo từ ra về.

Ra tới cửa phòng, chị còn quay lại dặn Quý ròm:

- Em nhớ vụ tấm bìa cho chị đấy nhé!

- Chị yên tâm! - Quý ròm gật đầu, rồi như sức nhớ ra nó cầm hai quả bóng chưa thổi còn nằm trên bàn bước lại cúi vào tay chị - Chị cầm mấy cái này về tập cho quen tay đi!

Đợi cho chị Ngần đi khuất, Quý ròm quay lại ngoắc Tiểu Long:

- Mà với nhỏ Hạnh đi đâu đây?

- Đi chơi! - Tiểu Long vừa đáp vừa tiến lại.

- Xạo đi mà!

Tiểu Long cười hì hì chìa cuốn tập vẫn kẹp dưới nách nãy giờ ra:

- Nói đùa chứ tao định nhờ mày giảng giùm mấy bài tập đại số của thầy Hiếu!

Quý ròm ngạc nhiên:

- Sao mày không nhờ nhỏ Hạnh?

Tiểu Long nhún vai:

- Tao cũng muốn tới xem mày có hề gì không!

Quý ròm trố mắt:

- Hề gì là sao?

- Vụ cháy tấm drap đó!

- Ồ, không sao! - Quý ròm tươi tỉnh vỗ vai bạn - Ổn cả rồi! Thậm chí tao còn định tiếp tục tổ chức thêm một buổi biểu diễn bán vé ở nhà mày nữa kia! Mày đã có sẵn ba chục ngàn rồi, diễn thêm một buổi nữa...

- Ba chục ngàn đâu mà ba chục ngàn!

Tiểu Long thành linh cắt ngang khiến Quý ròm chưng hửng:

- Chứ tiền hôm trước...

Tiểu Long khụt khịt mũi, không để bạn mình nói hết câu:

- Hôm trước nhà tao thiếu tiền đóng tiền điện, tao "hỗ trợ" hết mười ngàn rồi!

- Mà đừng lo! - Quý ròm trấn an bạn - Dù sao với hai chục ngàn còn lại...

- Hai chục ngàn cũng chẳng còn!

Một lần nữa Tiểu Long lại làm Quý ròm cụt hứng . Nó há hốc miệng:

- Mà "hỗ trợ" tiền gì nữa vậy?

Tiểu Long tắc lưỡi:

- Vừa rồi ông tổ trưởng tổ dân phố đi từng nhà quyên góp tiền ủng hộ cho đồng bào bị lũ lụt ở mấy tỉnh miền Tây. Tao xem ti-vi thấy cảnh lũ lụt tội quá, thế là...

Đến lượt Quý ròm ngắt lời bạn:

- Thôi, tao hiểu rồi! - Rồi nó gật gù hăng giọng - Nhưng mà cứ yên chí, sớm muộn gì tụi mình cũng sẽ nghĩ ra cách...

Một tiếng "xoảng" đột ngột vang lên cắt đứt câu nói của Quý ròm . Nó và Tiểu Long lập tức quay phắt người lại.

Bên cạnh chiếc bàn, nhỏ Hạnh đang bối rối đứng thộn mặt ra.

- Gì vậy Hạnh? - Tiểu Long nhón nhác hỏi.

Nhỏ Hạnh ấp úng:

- Hạnh đang cầm cúi xem chiếc thẩu không hiểu sao lại... đựng rút cái ly!

Vừa nói nó vừa lăm lét nhìn Quý ròm. Nhưng Quý ròm lại nhoẻn miệng cười:

- Cảm ơn Hạnh nhé!

- Sao Quý lại cảm ơn Hạnh? - Nhỏ Hạnh ngơ ngác.

- Bởi nếu Hạnh cầm cúi xem chiếc ly không hiểu sao lại "đựng rút cái thẩu" thì chắc tôi phải bỏ nghề mất!

Câu nói của Quý ròm khiến nhỏ Hạnh dù chưa hết thảng thốt cũng phải phì cười.

Trong khi đó, không đợi ai nhắc nhở, Tiểu Long đã tự động phóng ra khỏi phòng đi tìm ki và chổi. Từ ngày chơi với Quý ròm, nó đã quen với công việc này rồi...

Nguyễn Nhật Ánh

Thành phố Hồ Chí Minh 1995

